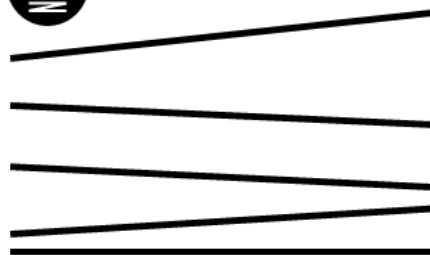

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Betty, et Engelsk Fruentimmers ulykkelige
Tildragelser.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt og bekostet i det Kongelige
Universitets Bogtrykkerie af A. H. Godiches
Efterleverske, 1772

Fysiske størrelse | Physical extent:

128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

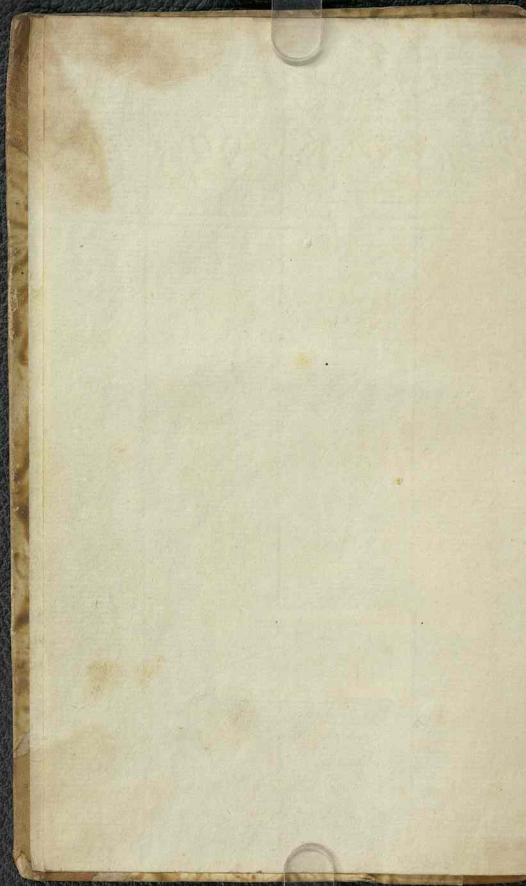
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022510801

Betty,
et Engelsk
Fruentimmers
ulykkelige
Tildragelser.

Kiøbenhavn 1772.

Trykt og bekostet i det Kongelige Universitets Bog-
trykkerie af M. S. Godiches Efterleverste, som
første Forlægger, ved S. C. Godiche.

Jeg tvivler ikke paa, at jo de fleeste,
i det mindste mange vil, naar de
læser dette, tænke, hvorfor min
Autor ikke heller har foretaget sig at skrive no-
get, som var meere nyttigt, men jeg vil svare,
jeg skriver ingenlunde for at fortjene Roes, men
allene for at give Underretning om mine Tildra-
gelsler, hvoraf fuldkommelingen kan lære, hvor
lidet der er ved Rigdom og en høy Stand, og
hvor daarlige de ere, som sætte deres Tillid der-
til, men at tvertimod et roligt og fornøjet Sind
med Livets Ophold er det, som egentlig kan give
en sand Lyksalighed. Jeg skriver derfor allene
U 2 disse

disse mine Tildragelser, paa det at andre af mit Exempel kand voate sig for ikke saa hastig at lade sig indtage af Verdens forferiske Smigren, men derimod af al Magt at besitte sig paa Dyden.

Jeg ulukfsalige Betty, som i al min Levetid har været en Lykkes Kaste-Bold, er fød i den berømte Stad L***, Himlen forundte mig ikke at see den, som havde fød mig til Verden, thi hun dede strax, efterat jeg var fød, og gav min Fader allene mig til destomere at forege hans Sorg, saasom han derved dagligen blev erindret om sin elskelige Gemahls Død.

Min Fader, som en fornemme Adelsmand, sparede intet af alt det, som kunde giøre mig værdig til den Stand, jeg var fød udi, men just, da jeg levede i min største Lykfsalighed, behagede det Himmelen at forandre al min Glæde paa engang til den bittreste Modgang, i det den betog mig det eneste Haab, jeg havde i Verden, nemlig, min kiære Fader: Enhver kand let slutte, hvorledes jeg var til Mode ved denne bedrøvelige Scene. Ach! Gud, naar jeg tænker derpaa, forlader mig al Sands, og jeg hensfalder i den stærkeste Afmagt; Jeg soledede ikke just det fuldkomne Tab, førend to Maaneder efter hans Død, da hans Creditorer bemægtigede

gede sig hans Guds og lode mig neppe beholde mine Klæder og andre smaa Sager til i Fremtiden at ernære mit kummerlige og elendige Liv. Jeg blev ved denne Behandling ligesom uden for mig selv; Jeg bebrejdede Himmelen dens Ubarmhertighed, og var i denne fortvivlede Tilstand betænkt paa at skille mig ved et kummerfuldt og bedrøveligt Liv, men Himmelen, som vaager over alle vore Foretagender, befriede mig fra denne saa affkyelige Gierning ved at give mig et lidet Blink af Trøst midt i min største Bedrøvelse og Naserie, i det den lærte mig med Naalmodighed at underkaste mig den Alviis's Beskikkelse og at vente paa det Udfald, den engang vilde forskaffe mine Omstændigheder. Jeg tog altsaa min Tilflugt til et Gruentimmer, ved Navn Madame Timan, som tilforn havde tient min Fader; Denne, saasom hun ved hendes Mand's Død var gjort til Eyere af mange Midler, lovede i alle Maader at antage sig mig og for fuldkommelingen at overbevise mig derom tilbød hun mig sit Huus og bad mig at leve hos hende ikke som en fremmed men som en, der ligesaavel som hun var Eyere af alt det, hun havde. Min Glæde er ikke at beskrive over dette Tilbud, jeg faldt min Velgiørerske om Halsen og med de bevørgeligste og mest hjerterørende Ord beviiste Hende min

Taknemmelighed. Jeg levede nu en lang Tid i den største Rolighed, og tænkte paa intet andet, end at takke Himmelen, der saa troligen havde holdet sin Haand over mig og bevaret mig fra at blive et Rov for den grusomme Skiebne, som truede mig, indtil endelig min Rolighed blev forstyrret og tilintetgjort ved følgende uhyggelige Tildragelse:

En ung Adelsmand, ved Navn Tourmont, som formedelst de mange herlige Egenskaber, han besad, blev holdt for den anseeligste Cavalier paa den Tid, kom en Aften ind til mig i mit Kammer, og i det han kastede sig ned for mine Fødder bad, at jeg dog vilde tiene ham ndi een Ting, hvorpaa, han sagde, at al hans tiemelige Ulyksalighed beroede. Jeg spurgte ham strax, hvad det var og lovede, at jeg i alle Ting, saavidt det stod i min Magt, vilde være ham til Tieneste. Nu vel an da! Allerdenligste, sagde han, jeg forlanger ikkun denne ene Ting af Dem, nemlig: Elsk De mig ligesaa oprigtig, som jeg elsker Dem.

Jeg blev ved denne Erklæring indtaget af en Blufærdighed, som paalagde mig en lang Stiltienhed, dog, da jeg var kommet mig lidt af min Forvirrelse, svarede jeg ham, at det var en Sag, som udfordrede en nøjere Betænkning,
og

og sagde, at jeg ikkun havde lovet at tiene ham i det, som stod i min Magt, men da dette, som han begierte af mig, nu ikke stod i min Magt, maatte han ikke fortryde paa, at jeg tog mine Ord tilbage. Han faldt herudover ligesom i det stærkeste Raserie; Grusomme! sagde han, kand De dog saaledes pine den, som oprigtig elsker Dem; Kand De saaledes belønne dens Kierlighed med Foragt, som allene søger Deres Enkelsalighed; Mine Øyne skal aldrig mere see den Dag, paa hvilken den umilde Skiebne har tilluft Betty's Hierte for mine Venner; I det samme greb han til sin Kaarde, og havde nær begaaet den affskyeligste Gierning, hvis jeg ikke havde løbet til og hindret ham fra saa grusomt et Forsæt. Jeg forestillede ham derpaa de Pligter, han efter Religionen var forbunden til at iagttage, han vilde aldeles ikke tage imod nogen Værdom, men fastede sig igien ned for mine Fødder, og med de bevægeligste Ord bad mig at forlorte hans Kummer, indtil endelig mit Hierte, som allerede var indtaget baade af Kierlighed og Taknemmelighed, bevilgede hans Kierlighed. Vi forklarede da for hverandre med de meest indtagende Ord vores nye Kierlighed, og besluttede at leve allene for hinanden.

To Maaneder løb saaledes hen i de aller-
 sødeste Fornøjelser, og det syntes, som Skiebnen
 nu var færdig af at forfølge mig længere, da jeg
 og min Kiæreste en Dag foretog os en liden Tour
 uden for Byen. Da vi nu formodt den stærke
 Hæde af Solen bleve noget udmattede, satte
 vi os ned paa en liden Græsbank, og fornøjede
 os med at tale om vores nye Kierlighed, der nu
 snart skulde fuldkommes ved et uopløseligt Egte-
 skab, da vi i det samme hørte et Skud. Jeg
 saa mig tilbage for at observere, hvor Skuddet
 kom fra, men Gud! hvor blev jeg ikke forskræk-
 ket, da jeg saa min Kiæreste falde ned for mig,
 fremmende i sit eget Blod. Jeg kastede mig i
 det stærke Raserie ned paa hans Legeme; Jeg
 vædede hans Ansigt med mine Taarer, og tryk-
 kede det til mit Bryst, men ach! den kierligste
 Elskere havde neppe saa megen Tiid tilbage at
 leve udi, at han med halv afbrudte Ord fik sagt:
 Jeg døer! men Himmelen skal antage sig den
 ulukkelige og uskyldige Betty; Han kystede
 mig derpaa til sit Bryst og med det samme op-
 gav Aanden. Jeg forfaldt her til det yderste
 Raserie, jeg forbandede Himmelen, Uretfær-
 dige! sagde jeg, er det at belønne Dyden, hvor-
 paa jeg faldt i Asmagt. En rig Kiøbmand,
 som var kommen tilseende, og havde været
 Bidne

Bidne til denne Tragoedie, kom mig til Hielp, og ved sin store Menneske-Kierlighed og Omhyggelighed bragte mig til Rette igien. Saasnart jeg aabnede Øynene, var det for at bebreide Himmelen sin Haardhed, og at beklage en saa kierlig Elskeres Død, og strax derpaa faldt jeg hen i Asmaagt igien.

Omfrider fik han udfrittet af mig mit Opholds-Sted, hvorpaa han lod mig sætte i sin Vogn, og kiere hjem. Min Belgioreriske blev meget bedrøvet over at see mig i en saa elendig Tilstand; Hun søgte ved de allerstærkeste Trøste-Grunde at sætte mit Sind i Rolighed, men det tog alt mere og mere til, og jeg faldt to Timer derefter i en hidsig Feber. Hun lod strax hende en Læge, som ved sin Ankomst forsikrede, at der aldeles intet Haab var til Livet, dog vilde han giøre sin yderste Flid, at see mit Liv conserve-ret; Formedelt sin store Erfarenhed i Lægekunsten og den Omhyggelighed, med hvilken han oppassede sine Patienter, bragte han mig efter 6 Ugers Forløb til fuldkommen Helbred igien, men de Ulykker, som var hendet mig, svævede mig stedse for Øynene, og gjorde, at jeg henbragte en lang Tiid med Suk og Graad, og sandelig, naar jeg endnu skriver dette, vidner mine Øyne fuldkommen om det, som gaaer for sig i mit Hierte.

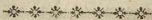
Jeg blev nu endelig fied af et saa kummer-
ligt og elendigt Liv, og da det Sted, hvor jeg op-
holdt mig, gav mig hver Dag frisk Erindring
om min Ulykksalighed, besluttede jeg at forlade
det, og reyse til P***, hvor jeg af min Fader
var berettet, at skulde have en Nærpaarørende.
Jeg aabenbarede dette for min Belgjørererske, hun
segte ved de allerkroftigste bevægende Grunde
at formaae mig til at staae fra mit Forsæt, deels
ved at forestille mig Kynsens Besværlighed, deels
hvor uvis Udfaldet af samme kunde blive, men
Himmelen, som maaskee havde bestemt mig for
flere Modgange, tillod mig en at selge dette
min Belgjørererskes trohiertige Raad. Thi jeg
blev ubevægelig ved det, jeg engang havde be-
sluttet. Da hun nu endelig fornam, at al hendes
Ben var forgieves, afstod hun at anmode
mig mere deroim og lovede mig, at giøre alting
færdig til min Kynses Fortsættelse, dog forsik-
rede hun, hvor ondt det gjorde hende at skilles
ved en saa oprigtig Veninde.

Da nu alting var i Stand, nærmede en-
delig den Tiid sig, som skulde giøre vor Skils-
misse og min Ulykke fuldkommen. Skilsmissen
var haard og bevægelig, naar jeg betænker det
Gode, jeg skildte mig ved, og den Fare, som
jeg tvertimod styrkede mig udi; Jeg kastede mig om
hendes

hendes Hals og, saa got, som mine Taare vilde tillade mig det, forsikrede hende om min Taknemmelighed, jeg bad Himmelen belønne hendes Godhed og Dyd, og forsikrede hende, at Graværelsen skulde ingenlunde formindske den Kierlighed, jeg bar til hende. Jeg steg derpaa i Bognen, og maatte mine Taare være Vidne til, hvor ondt denne Skilsmisse gjorde mig.

Jeg reyste nu udaf Byen ledsaget af en Kudsk og en Tienere. Den hele Dag var Reisen meget behagelig, men mod Aftenen begyndte Lusten at blive tyl; og en sort Skye beklædede hele Horizonten, vi kunde altsaa ikke see det mindste af Byen for os, og saasom mine Folk vare ligesaa ukyndige, som jeg, besluttede jeg, at lade Hestene gaae stolende paa, at de nok skulde see Byen.

Vi reiste saaledes i tre Timer i den allerstørste Uvisshed, frygtende hvert Øyeblik for uhykkelige Tilfælde, da Hestene i det samme med et stode stille; Min Kudsk steg af Bognen, for at vilde see, hvad der kunde være Aarsag dertil. Men Gud! hvor blev jeg forfækket, da jeg hørte ham at plumpe i Vand, i Steden for at springe paa Jorden, og ynkelig at raabe om Hielp. Jeg befalede strax min Tienere at anvende al muelig Gliid for at see ham reddet,
men

men hvad tiende det til andet, end at mere fordoble min Skræk, thi jeg hørte dem begge paa lige Maade at raabe om Redning.

Jeg maatte saaledes en heel Time høre paa deres ynkelige Klage og Raab, uden at kunde bevise dem anden Hielp, end at beklage dem i mit Hierte. Jeg begyndte nu ret at betragte min Tilstand og at bebreide mig, at jeg ikke havde efterfulgt min Belgiererskes Raad og troehiertige Formaning. Jeg saae mig paa et øde Sted forladt af alle Folk og udsat for alle Farer saavel af de grumme Dyr, som af onde og ugudelige Mennesker. Jeg paakaldede Himmelen om sin Bistand, jeg bad med grædende Taare, at, om det var dens behagelige Villie, at jeg længere skulde prøves, den dog, i hvad Modgang den end vilde tilføje mig, vilde bevare min Ære, at den ikke ogsaa skulde blive et Rov for den umilde Skiebne. Udmattet af Graad og Bekymring faldt jeg i Søvn og sov, jeg veed ikke selv hvortænge, før end jeg blev opvakt ved Lyden af et Horn. Jeg vaagnede meget forfærket op og i det jeg kastede mine Øyne hen til den ene Side af Bognen blev jeg et Menneske vaer af en hæs- lig Udseende med en Sabel ved Siden; Jeg kunde strax kiende af hvad for en Profession han var, nemlig en Røver. Da jeg nu saae,
at

at der for menneskelige Dyne ingen Hielp fandtes for mig, befalede jeg mig i Himmels Varetøgt, og besluttede med Taalmodighed at oppebie min Skiebnes Dom. Ach Gud! tænkte jeg ved mig selv, hvor daarlig er ikke det menneskelige Hierte, hvor let kand det ikke lade sig besdrage af den udvortes Anseelse, som ofte forestiller meget herlige og gode Ting, og dog altid fører til Fordervelse og Undergang; Retfærdige Gud bleve vi altid paa dine Bøne, fulgte vi alletider dine Styrelser, da bleve vi og vist befriede fra mange uhykkelige Tilfælde, som ellers møde os. Men jeg blev snart forstyrret i mine Tanker af tvende andre Døvere, som komme ansettende til Hest. Disse fik strax Befaling at føre mig til deres Opholds-Sted og nøye at forvare mig. Hans Befaling blev strax efterlevet, og efter en Times Forløb anlangede vi til denne fæle og affkyelige Boelig, hvor enhver Ting, som mødte, lærte mig fuldkommeligen at kiende saavel Affkyeligheden af deres Laster, som Storheden af min Uhykke. Jeg blev strax indsluttet i et sælt og ildelugtende Kammer, og var den eneste Trest, jeg havde, denne, at jeg var ene og altsaa i Stilhed kunde begræde min Uhyksalighed.

Da jeg nu under Graad og Taare samt Bøn til Himmelen om Befrielse af min Elendighed

diighed havde henbragt tvende Dage, saae jeg den tredie Dag om Morgenens Døren at blive aabnet og tvende af Røerne at komme indbærende med et Menneſke, ſom jeg af de mange Bleſſurer, han havde, kunde ſlutte at have gjort ſtærk Modſtand; De kaſtede ham paa noget Straae paa en Vrii, og eſterat de havde forſynet mig med lidt mullet Bred gik de bort og gav mig Tid til fuldkommen at kende min Ulykſalighed. Et nyt Optog, ſom ikke tiente til andet, end deſtomere at fornye vor Ulykſalighed. Dette unge Menneſke klagede ſig ynkeligen, bebreidede Skiebnen ſin Haardhed, og bad Himmelen, at den dog ſnart vilde ſkilte ham ved et Liv, der allerider ſkulde være underkaſtet ſaa mange Ulykker, ſnart igien, naar Pinen af hans Bleſſurer blev for ſtærk, forbandede han ſin Fædſels-Dag, og kaldede Himmelen uretſærdig, ja hans Tilſtand var ſaa ynkelig, at den kunde have bevæget det allerſteenhaardeſte Hierte. Jeg gik hen til ham, ſatte mig ved Siden af ham og ſaa got, ſom min Tilſtand vilde tillade det, ſøgte at trøſte ham, men det var alt forgieves; Han blev beſtandig ved at klage, indtil han endelig, udmattet af Sorg og Smerter faldt i Søvn.

Neppe havde jeg ſtillet mit Sind lidt til Roſighed, ſerend een af Røerne traadde ind i
Kammer

Kammeret; Denne forføyede sig hen til mig og med de mest naragtige Ord gav mig sin Kierlighed tilkiende; Han fortalte mig, at han var Anfører for Røverne, og at han, da han af mit Udseende kunde giette sig til, at jeg maatte være af Stand, havde besluttet, at giøre mig til Ehre af alt det, han havde, som var utrolige Suntsmer, ved at tage mig til Ægte og sluttede med at bede mig, at jeg neye maatte vogte mig for at afflaae hans Tilbud; Saasom jeg nu over dette Tilbud blevmeget forbittret, svarede jeg ham meget kort og i den største Jorighed, at jeg havde besluttet før at lade mig myrde, end ægte en Røver og bad, at han aldrig maatte vente det af mig, som stridede imod min Stand og Ære. Han blev over dette mit Svar ligesom rasende, Ulyksalige, sagde han, jeg skal nok lære dig at fortrøde din Ubefindighed, naar du føler Frugten af min Brede. Han gik derpaa meget hastig og forbittret bort, men kom strax tilbage med tvende andre, som havde med sig en Blok; De tog strax tvende tykke Jern-Rænker, og med samme satte mig fast til Blokken, og efter at de havde givet mig 30 Slag af Pidske paa mit bare Legeme, gik de bort og slog Døren til. Her fik ret min Ulykke sin Fuldkommenhed; Gud! tænkte jeg, du, som saa troligen forsvaret dine, hielp
dog

dog mig Ulykksalige! Lad Himmel din Brede formildes og viis Naade imod en Elendig, forført mine Dage, saa forført og min Pine, det gielder din Vre, hielp derfor, og lad min Dyd og Vre, som ved din Hielp hidindtil er bleven bevaret, ikke blive et Rov for disse ugudelige Menneskers sædse Tilbøieligheder; Himmel! jeg befaler mig i din Haand, viis, at du er mægtig og god ved det, at du frelser og forløser mig fra denne min Elendighed; Jeg faldt derpaa i en stærk Graad formedelst Erindringen af min forrige Tilstand, og udmattet af samme faldt jeg i Rølighed.

Nu begyndte endelig det unge Menneske at komme sig efter sine Blessurer og da han var saaledes, at han nogenledes kunde forlade sit elendige Værelse, kom han hen til mig og efterat han havde bedet om, at det maatte være ham tilladt at tale med mig, sagde han: Madame, omendskiønt Skiebnen har nægtet mig den Vre at kiende Dem, saa overbeviser dog det, som jeg allerede har seet og hørt, mig fuldkommelig om Deres Stands Høihed og Gemyts Størhed, omendskiønt den nu skjules af den Skæbne af Elendighed, som vi begge er belagt med. Den Tiid, man bragte mig ind i dette afskyelige Fængsel, erindrer jeg, omendskiønt den meste

meste Sands var mig betaget formedelst Smerte af mine Blessurer, at en af Røverne gjorde hende et Tilbud, og da jeg fandt slutte, at samme maae have været om Egteskab, saa er mit Raad, at De anstiller Dem, som De har fortrydt det Afslag, De har gjort ham, og er villig til at indgaae det Forslag, han har gjort Dem om Egteskab. Her ved vil han useilbarlig blive meget vel tilmode, han vil give Dem Deres Frihed, og give Dem Tilladelse til at skalte og valte efter eget Tylke. Naar de nu reyser ud paa Gangst, er det os en let Sag at begive os paa Flugten, da jeg veed en Vei, hvor vi sikker fandt sngte igiennem, uden at frygte for Overfald af disse ugudelige Mennesker. Jeg blev ligesom levende ved dette Raad og forsikrede, at jeg, omendskiønt det faldt mig tungt, da jeg bar saadan Afskyelighed for disse Mennesker, dog vilde efterleve hans Raad, naar jeg derved kunde hielpe os noget i vores Frelse.

Vi fornøiede os med at tale om vores Flugt, og samme forsødede saaledes vor Smerte, at vi nu ikke mere tænkte paa vores Ulyksalighed, men allene ventede med Længsel paa den Dag, der skulde forandre vore Omstændigheder og sætte os paa frie Fod igien, da i det samme een af Røverne kom ind i Kammeret; Saasnart jeg saa ham, bad jeg ham, at han vilde gaae

hen til sin Herre og sige ham, at jeg havde noget at tale med ham, som var os begge magtpaaliggende. Han kom strax og, efterat jeg havde bedet ham sætte sig ned hos mig paa Blokken, sagde jeg til ham: Min Herre! Aarsagen hvorfors jeg har ladet Dem hidkalde, er for at give Dem tilkiende, at jeg har fortrødt min Ubefindighed. Jeg forsikrer Dem, at det ingenlunde er skeet af Foragt mod deres Person, men af den Desperation, jeg var bestød udi i Betragtning af mine Omstændigheder: Jeg beder derfor, at de vil forlade min Hidsighed, da jeg nu, siden jeg fornemmer, at det er Himmels Villie, har fuldkommeligens besluttet at villige Deres Begjæring om Egteskab; I det samme faldt der nogle Tæarer af mine Øyne forvoldet af den inderlige Bedrøvelse, jeg bar skjult i mit Hierte. Kæderen, som saae dette, og udlagte det til sin Fordeel, i det han meente, at det var af Fortrydelse over min Ubefindighed, og desuden var hierteglad over sin formeente Erobring, kastede sig ned for mine Fødder, og med de naragtigste Ord undskyldte sin Haardhed imod mig. Han lod mig derpaa strax lese af mine Bænker, og leedte mig ind i et pragtig meubleret Kammer, hvor han gav mig Nøglerne til alle Kammere, og bed mig at leve som en fuldkommen Ejerne af alt det, han havde;

havde; han lod mig og vide, at han havde besluttet fierde Dagen derefter at holde Bryllup med mig, saasom han først skulde udrette et Tog i den nærmeste Skov. Jeg vidste saa vel at forstille mig, at han ikke kunde mærke til nogen List i min Oprigtighed, eller see den Snare, som var stillet for ham.

Han renste derpaa anden Dagen derefter uden ringeste Mistanke bort, lesaget af de øvrige Røvere. Saasnart de vare komne saa langt bort, at jeg ikke skulde frygte for, at de skulde vende tilbage igien, begav jeg mig hen til Fængselet, hvor det unge Menniske var, og lukkede ham ud. Da dette var skeet, faldt vi begge paa Knæe, og, efterat vi havde takket Himmelen, der havde viist os saa forunderlig en Maade til at befrie os paa, samt tilbedet os dens Hielp og Beskyttelse paa vores Flugt, begav vi os paa Benen. Ethvert Trin, vi gjorde, var med den yderste Frygt for at blive forfulgt. Imod Aftenen kom vi til en liden Dal, hvor vi udmattede lagde os under Skyggen af Træerne. Formedelst Sangen af Fugle, som i Mængde forsamlede sig i Træerne, og Lyden af et der i Eggen flydende Vandfald, faldt vi strax i Søvn; Vi sov gandske rolig hele Natten, og ved den anbrækkende Dag laagede vi, uden at noget betydeligt mødte os, til Staden P***, saasom den ifkun laae nogle

Miile fra den Skov, hvor vi havde hvilet. Vi vidste nu ikke, hvad vi skulde gribे til, ingen kiendte vi, som vi kunde adressere os til, og ingen Penge havde vi, hvormed vi kunde betale for os paa et Værtshuus. Af den Marsag gik vi frem og tilbage paa Gaderne uden at vide, hvad vi skulde giøre.

En Mand, som i det samme mødte os, og af vor Klægedragt saae, at vi vare Fremmede, gav sig til at tale med os, og da han mærkede, at vi vare bedrøvede, spurgte os om Marsagen dertil. Jeg gav ham derpaa kort Underretning om vore Omstændigheder, og sluttede med at bede ham at forbarme sig over to Ulykkelige. Mine Venner, sagde han, Himmelen vare lovet, at den sendte mig eder til Hielp, jeg forsikrer eder, at alt, hvad mig hører til, er til eders Tieneste, vær ikke mere som Fremmede, men ansee mig, som Eders Broder, jeg vil igien ansee eder som mine Sødsfende. Han førte os derpaa hjem med sig, og efterat han havde givet os noget at spise og vederqvæge os paa, bad han mig at fornøye sig ved at fortælle ham min Historie, som jeg og forrettede og det paa saa ynkelig en Maade, at han soer paa, at vi aldrig skulde skilles fra ham. Han bad derpaa min Ledfagere, hvis Navn var Ormunt, at
han

han ogsaa vilde fortælle sin Historie, men han var paa ingen Maade at bringe dertil. Han blev naaget den Godhed, vores Belgierer, der var en riig og formuende Kiebmænd, dagliggen beviiste os, desuagtet bestandig nedslagen og traurig, hvorefter, da Kiebmændene fornam dette, besværede han ham ikke mere dermed, saasom han nok kunde fornemme, at der maatte være noget mere end almindeligt, der var Aarsag til hans Sorg. Han lod os derpaa anvise hver sit Kammer, og forsikrede, at intet skulde være ham fiærrere, end om vi hos ham vilde fordrive al vor øvrige Levetid; Vi takkede ham hver paa sin Side paa det forbindtligste, og begave os til Hvile.

Ach Gud! hvor var jeg glad og fornøjet, jeg tænkte nu ikke mere paa mine forrige ustandne Besværligheder, anvendte al Tid til at takke den Skaber, der saa forunderlig en allene havde hiulpet mig af den Elendighed, jeg var bestæd udi, men endog opvakt et medlidende Hierte til at antage sig min Nød. Gud! tænkte jeg, hvo vil dog tvivle paa din Miskundhed og Barmhiertighed, mon jeg vel har fortient denne Godhed af dig, som saa ofte har fortørnet og gjort dig imod? Hvor ofte har jeg ikke kaldet dig uretfærdig, hvor tit har jeg ikke knurret, naar Hiel-

pen syntes at være langt borte og dog alligevel har du beviist mig Naade. Jeg besluttede nu med Taalmodighed i alle Ting, hvordan det end vilde gaae mig, at underkaste mig Himmelens Billie og altid uden Anur at vente paa Udfaldet af dens Haand.

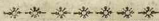
Herpaa lagde jeg mig til at sove, og vogtede ikke, før Soelen skinnede i Kammeret; Jeg begyndte nu ret at leve fornøjet, og Kiebsmanden, som var Enkemand, vidste ikke, hvad han vilde giøre, som kunde contribuere til vores Lyksalighed. Kort at sige: der manglede os intet af det, som kunde kaldes Lyksalighed, men alt dette uagtet var dog Drømt stedse bedrøvet, den Skye af Sorg, som stedse svævede for hans Øjne, forarsagede, at han ikke kunde tage Deel i vore Fornøjsler, og derved gjorde et stort Skaar i vor Glæde. Vi anmodede ham ofte om at aabenbare os sine Omstændigheder forholdende ham, hvilken Trøst det var for et ulysligt Menneske, at han kunde have en opriktig Ven, for hvilken han kunde aabenbare sin Elendighed, men alt forgieves, han svarede ikke anderledes end med nogle Suk og med Taarer, som i Hobetal løbe ham ned paa Kinderne, men at bringe ham til at fortælle os nogle af hans Hændelser, var plat umueligt.

En

En Morgen, da han noget længere end sædvanligt havde opholdt sig i sit Kammer, gif Kiøbmanden, som viiste en særdeles Omhyggelighed for ham, ind til ham, men hvor blev han ikke forfrækket, da han, i det han aabnede Døren, saae ham ligge paa Gulvet svømmende i sit eget Blod; Kiøbmanden gav et stort Skrig af sig, hvorpaa jeg tilligemed flere kom tilløbende, og blev et Vidne til dette elendige Spectakel; Vi forsøgte strax, om der ikke skulde gives Tegn til Liv, men umueligt; Han var allerede gandske kold, hvorefter og Kiøbmanden strax i al Stilhed lod ham begrave, for at forekomme al Estertale. Alt, hvad vi fandt efter ham, var et Brev, hvoriudi tydeligen kand sees, af hvad Stand han var, samt Aarsagen til denne grumme Gierning, og saasom jeg har det hos mig, har jeg fundet for got at indføre det, da samme er det eneste, som nogenlunde kand give Oplysning om hans Person.

Brev til Frøken Cecilia!

Uhyfsalige! = = = skielv, naar Du læser disse Linier, viid, at jeg nu, mens jeg skriver dem, er alt med Guden paa Bredden af den gruesomme Evighed. Jeg døer, men mit Billede skal stedse følge dig, og mit grusomme Endeligt pine og plage din Samvittighed. Hvor-

fore dempede du min Kierlighed, da du først havde stukket den i Brand? hvorfors vilde du lade mig see en anden indtage det Stød, hvortil jeg allene havde Fortrinnet? Ugudelige! Du burde med dit Blod have bødet for din Utroskab, men Kierlighed holdt den Haand tilbage, som en billig Fortrydelse havde opvakt til Havn.

Jeg slygede for dig, da jeg ikke mere maatte elske dig, men al Ulykke forfulgte mig, jeg har søgt at dempe min Kierlighed, men forgieves, saa jeg endnu i denne Time maae tilstaae, at jeg elsker een uvoerdig. Mit Blod, som jeg nu skal udese, og det Hierte, som bliver igien-nemboret, skal vise for hele Verden, at jeg er oprigtig. Jeg doer i den ulykksaligste Tilstand, men Himmelen skal forfølge dig, og mit Blod skal kræve Havn over dig

For Græd Drimunt.

Vi bleve forskrækkede ved at læse dette, og henbragte den heele Dag med at beklage og besjamre dette elendige Menneſke i vore Hierter, det gav os Anledning til at fornene os med adskillige gudelige Samtaler, og fuldkommelingen at kiende, hvor ulykksalig det Menneſke er, der ikke vil lade sig styre af H. Erren, men i alle Ting følge Sindets og Lysternes Villie.

Denne

Denne bedrøvelige Hændelse med Adelsmanden forstyrrede en lang Tid min Rolighed, og gjorde, at jeg ikke med saadan Glæde nød de Fornøielser, der dagligen bleve anrettede for mig; endelig begyndte disse kedsommelige Forstillelser at bortryddes, og jeg kiendte Storheden af den Lykke, som Himmelen havde forundt mig just paa den Tid, da jeg stod nærmest ved at miste den igien.

Min Velgiørere, som hedte Telemant, kom en Aften hjem fra en liden Spadsere-Tour uden for Byen; Ved hans Hiemkomst beklagede han sig, at være overfalden af en stærk Hoved-Wee, og en Vengstelse, hvortil han ingen naturlig Marsag kunde finde. Lidt længer ud paa Aftenen begyndte samme saa stærk at tiltage, at han maatte gaae til Sengs, og to Timer derefter befandt han sig i det stærkeste Raserie. Jeg lod strax hente een af de meest erfarne Læger, men hvortil nyttede det? Ikke til andet, end at foreøge min Sorg og Bekymring, thi han forsikrede strax ved sin Ankomst, at der var aldeles intet Haab til Liv, og at det var ham umueligt ved al sin Kunst at frelse ham fra den forestaaende Død. Han gjorde dog strax efter min indstændige Begiæring Forsøg med nogle Medicamenter, disse syntes at gjøre al den Virkning, som mit Hierte ønskede.

Min

Min Belgierere, som i al den Tid, Kaseriet havde varet, stedse havde ligget med sine Øyne tillufte, slog dem nu op, og saae paa os; Med en slags Forundring blandet med Glæde kiendte han os, som stod omkring ham. Mine Venner, sagde han, forgieves bemøyer I eder med at forekomme en Ting, som er os uforbigiengelig; Jeg mærker allerede, at jeg har faaet Bud at vandre og tæller den Skaber, der forløser mig Ule fra et jordisk Sodoma; Jeg gaaer fornøyet ud af Tiden, da jeg veed, at, saa meget mig er given Kraft og Evne, har jeg opfyldt de Pligter, som Religionen har paalagt mig. Kort at sige, jeg forlader med Glæde dette Muld, som Himme- len har betroet mig, saasom jeg aldrig har fæstet min Tillid dertil, men stedse anseet det, som noget der langt hastigere kunde mistes end forhver- ves. Et allene foruroliger mig i denne Døds- Stund, nemlig, at jeg ikke saa fuldkommen har kundet vise eder, min kiere Betty, det, som jeg ønskede, min Død skal fuldkommen overbe- vise eder om, at jeg elsker eder ligesaa høyt som om I kunde være min Datter, og at en faderlig Kierlighed skal følge mig i Graven. Han bad mig derpaa at komme nærmere hen til sig til Sengen, og saasom han saae, at jeg var færdig at smelte hen i Graad over denne Skilsmisse, trostede

trøstede han mig og bad, at jeg kunstroligen vilde anbefale mig i Himmelenes Beskyttelse, saa skulde Herren, der saa rigeligen forserger sine, aldrig forlade eller slaae Haanden af mig; Han omfavnede mig derpaa paa det kierligste, og, efterat han havde velsignet mig, samt bedet mig at holde Maade med min Sorg, og ikke at forterne Himmelen med min Utaalmodighed, sov han hen.

I hvor nær dette Dedsfald gik mig til Hierte, og hvormeget end mine Omstændigheder drev mig til at begræde samme, maatte jeg dog tæmme min Sorg for at foranstalte hans Begravelse, som otte Dage derefter med den allerstørste Stads og Pragt blev forrettet. Efter dette sluttede jeg mig inde i mit Kammer for at give min Graad fri Teyel, og ret at betragte min Ulyksalighed; Da jeg nu var ligesom begravet i Sorg og Bekymring, og saae aldeles ingen Udveye af min Elendighed, lod sig en melde, som foregav at have noget at tale med mig af Betændenhed; Formedelsst Belansthændigheden kunde jeg en undslaae mig derfor, hvorfor jeg og lod ham komme ind, skjønt jeg langt heller havde ønsket at være bleven allene i min Bekymring, da Sorgen selv og Erindringen af min Ulyksalighed syntes mig at være en fuldkommen Bederqvælgelse.

Den:

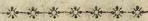

Denne Fremmede, saa snart han traadde ind i Kammeret, overleverede mig et forseglet Brev med disse Ord: Madame! Læs disse Linier, og de skal i samme finde Enden og Udgangen paa al deres Elendighed; Skielvende tog jeg imod Brevet og læste det, men Gud! hvor faldt jeg ikke fra Sorg til Glæde, fra Glæde til Forundring: Det var et Testamente underskrevet af Teleman, hvori han havde gjort mig til Ehere af alle hans Efterladenskaber. Gode Gud! tænkte jeg, hvorledes laver du ikke alle Ting for os til det bedste, for en Stund var jeg en allene fattig, men endog gandske forladt, og nu seer jeg mig Ehere af store og umaadelige Rigdomme. Jeg tager det af din Haand, gier, at jeg maa bruge det til din Ære, og min og andre Trængendes Nytte. Jeg vendte mig derpaa til den, som havde overbragt mig denne saa glædelige Tidende, og, efterat jeg havde betakket ham for hans Umage, samt aflagt ham med en anstændig Foræring, lod jeg ham gaae.

Jeg begyndte nu at sætte mine Sager paa en ordentlig Fod, jeg antog Folk, forskaffede mig galant Equipage, lort at sige: Alt hvad der efter mine forsængelige Tanker syntes at kunde give Anseelse, en betænkende, hvor ubestændig dette nærværende er, og hvor ofte den Ven, der
for

for os synes flet og jevn, er belagt med Tørne. To Aar gik nu saaledes hen i bestandige Fornøielser, indtil endelig en fortrædelig Proces drev mig til at forlade Staden P * * *. Jeg besluttede at reise til M * * *. Jeg fragtede et Skib, og, da alle Ting til Rejsen vare færdige, gik jeg ombord, ledsaget af to Tjenere og en Pige.

Begyndelsen af Rejsen var meget behagelig, deels formedelst et meget smukt Væjr forenet med den ønskeligste Vind, deels og fornemmelig formedelst Prospecten af de Lande, som vi seylede forbi, samt af de frem og tilbage seylende Skibe; Men den tredie Dag imod Aftenen begyndte en mørk Skye at bedække Himmelen, og en lidet Tid derefter befandt vi os i den største Fare for at omkomme. Capitainen forsøgte intet af alt, hvad som kunde tiene til vores Frelse, men Klokkeren To om Natten blev Væjret saa overmaade stærk, at enhver maatte forlade sin Post, og komme i Cabotten for ikke af Vandet, som i strømmehvis skjulte Fartøjet, at blive styrtet i Søen. Vi tænkte aldeles intet paa andet end at omkomme, hvorfor vi enhver paa sin Side befalede os Gud, og bad, at han vilde være os naadig, men om Morgenens begyndte Væjret lidt at legge sig, og Himmelen, som tilforn havde været tyk og sort, begyndte nu ved det allerbehageligste

geligste Soelſſin at oplive os igien, der af Sorg og Angest næſten vare halvdøde. Enhver forſøede ſig herpaa til ſin Poſt, og efter to Timers Forløb, ſaae vi Skibet for fulde Seyl; Vi fortſatte vores Rejſe med god Vind og havde næſten naaet Kyſterne af M ***, da vi en Morgen tilig bleve anfaldne af en Søerøver.

Fægtningen var paa begge Sider overmaade hidſig, og det ſyntes uvis, til hvilken Side Seyeren ville vende ſig, da Capitainen for Røverne med en ſtor Deel af ſine Folk entrede vores Skib; Ved deres Ankomſt opfyldte de alle Ting med Blod og Død. Ach et Syn, ſom endnu ſtaaer mig for Øynene, vores Capitaine, ſaaſom han fægtede meget hidſig, og alletider viiſte ſig paa de Steder, hvor Faren var ſørſt, for at ſætte Mod i ſine Folk, blev ſtrar nedſabled. Ved Capitainens Død tabte de alle Modet, og løbe hver paa ſin Kant uviſſe, hvad de ſkulde foretage ſig. Røveren ſerde ſig denne Leylighed til Nytte, og med det grueſomſte Raſerie nedſablede den ſørſte Deel af vore Folk, de øvrige, ſom bleve tilbage, ſaaſom de med Forſkrækkelſe ſaae, at deres Kammerater vare nedlagde og at de ſelv vare alt for ſvage til at ſtaaе Fienden imod, gave ſig ſtrar til Fanger. Jammer og Klage opfyldte nu det hele Skib, mange, hvis Saar ikke endnu havde

havde kundet skille dem ved deres møjsommelige Liv, raabte med en ynkelig og fortviolet Stemme, at man dog vilde dræbe dem, andre igien forme= delst det Raserie, deres Skiebne havde lagt dem i, bandede Forsynet, og kaldede Himmelen uret= færdig. Et Syn, som endnu svæver mig for Øynene, og ofte forhindrer min Rørlighed.

Jeg havde, imidlertid dette bedrevelige Skuespil varede, opholdt mig i Tahyten; Ach! hvor mange tusinde gange bebrejdede jeg mig ikke min Ufsionsomhed imod Himmelen, jeg saae nu først med Anger og Ruelse min Utaal= nemmelighed mod Skaberen, og hvor slet jeg havde anvendt det Gode, den havde forundt mig; Jeg saae med Skamsuldhed, hvor lidet jeg havde ladet denne Godhed tiene mig til Opmærk= somhed i min Wandel, da jeg langt mere havde brugt den som et Tønder til at sætte mit forsæn= gelige Hjerte i Brand? Kort at sige, jeg sølede, at jeg selv havde været Uarsagen til min Ulykke, og at jeg altsaa ikke, som jeg tilforn saa mangen Gang havde gjort, burde bebrejnde Himmelen sin Ubarmhertighed. Jeg forfaldt derudover til den hæftigste Sorg, som jeg forenede med bestandig Graad og Hylen. Jeg bad Himme= len 1000 Gange om Forladelse, for min Utaal= nemmelighed, og bad, at den endnu eengang vilde

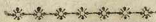
vilde bevise mig elendige Naade. Jeg lovede og ved mig selv, at, om det var Himmelens Villie, at jeg maatte blive reddet fra den Ulykke, som nu svævede mig over Hovedet, jeg da vilde anvende al min øvrige Levetid allene til at takke den Gud, der saa forunderlig, uagtet min store Utaknemmelighed, havde reddet mig af saa store og fast uundgaaelige Farer, og med Hengivenhed underkaste mig hans Villie, i hvordan han end efter hans naadige og alvise Forudseende vilde lave det for mig.

Imedens jeg sad i disse Tanker, blev Døren til Cabytten aabnet, og jeg, uagtet al min Graad og Bøn, som intet kunde udrette paa disse barbariske Hjerter, tilligemed de øvrige bragt ombord i Roverskibet. Mine Rigdomme tilligemed det øvrige, som vort Skib havde inde og tilhørde deels de Fangne deels de allerede dræbte, blev ligeledes ført ombord, og da alle Ting vare færdige hidsede de Senl, efterat de først havde boret vort Skib i Grund.

Jeg fandt ikke noksom beskrive min Sorg over at see mig blant disse ugudelige Menneſker; De Jern, hvori de sluttede mig, bedrøvede mig aldeles ikke, men, naar jeg betænkte, at jeg en allene var iblant Røvere, men endogsaa iblant de ivrigste Fiender af min Religion, var intet Haab, i
 hvor

hvor stort det endog var, nok til at trøste mig, dog besluttede jeg, at, i hvad Piinsel de endog vilde tilføje mig, jeg dog aldrig vilde lade mig tvinge til at antage en saa ugudelig og imod al Fornuft stridende Religion, og bad Himmelen, at den aldrig vilde unddrage mig sin Hielp og Bistand i at overvinde alt det, hvorved min Velsærd kunde skades, og Guds Vre fornærmes.

Tre Uger var nu saaledes under Graad og Taarer forløbne, da vi omsider naaede til Havnen for A****. Jeg blev strax tilligemed de andre ført i Land for at sælges, og tilfaldt jeg en gammel Kiebmænd ved Navn Osmin, som købte mig for 100 Zeqviner. Denne, saasom han var en ivrig Tyrk, forlangede strax, at jeg skulde antage den Mahumedsanske Religion, og, paa det at han med det Gode kunde faae mig overtalt dertil, forestillede han mig alle de Fordele, jeg derved kunde have, samt hvorledes jeg da kunde blive Ehere af anseelige Midler, ja han lovede endog at ægte mig. Jeg blev over denne Begiæring baade bedrøvet og forbitret, jeg svarede ham derfor paa Spansk, som var det eeneste af fremmede Sprog han forstod, saaledes:

Min Herre! De maa ikke tænke, at jeg jo veed, hvad Magt De har over mig, thi det tilkiendegiver mig fuldkommelingen det ulyksalige Navn Slavinde, men De maa derhos vide, at De ikke med al Deres Magt skal kunde formaae mig til at forsværge en Religion, som jeg veed, og er overbevist om, at være den eeneste sande og rette, og derimod at antage een, som er den daarligste og urimeligste af alle, De maa derfor gierne tilføje mit Legeme de grusommeligste Piinsler, som Deres barbariske Hjerte kand indgive Dem, Himmelen skal dog hielpe mig, at De aldrig skal have den Glæde at høre mig forsværge en Gud, der saa dyre har kjøbt mig; Ach! nej, hverken Rigdom eller Elendighed skal formaae mig til et saa grusomt Foretagende; thi, er jeg endskient ulykkelig her, saa veed jeg dog, hvad jeg skal nyde hisset, umage Dem derfor ikke med at overtale mig til dette; thi jeg er og bliver, som jeg før har sagt, ubevægelig ved Deres Anmodninger, ja jeg anseer dem med Foragt. Jeg forlader mig til den Almægtige, som har reddet mig af saa mange og store Farer, han skal og hielpe mig, at jeg ikke skal blive et Rov for et saa ugudeligt Anslag.

Tyrken, omendsskiont han over dette mit Svar var bleven meget forbittret, tvang sig dog, og med en forstilt god Mine sagde: Christen! jeg forlader dig din Ubefindighed, da jeg anseer det for noget, der forarsages af Erindringen om din Ulykksalighed, og giver dig 3 Dages Frist til at betænke dig udi. Lav det saaledes, at du kand blive lykkelig; thi enten dette, eller og en bestandig Elendighed foreenet med de grueligste Piinsler forelægges dig, vælg nu, hvilken af dem, du vil; dermed holdt han op at tale, og befalede mig at gaae bort. Jeg saae mig nu som den Allernylkksaligste, der stod færdig ved hvert Trin at blive et Offer for disse ugudelige Menneſker. Jeg befalede mig derpaa i Himmels Beshyttelse og bad, at den nu fornemmelig vilde bevise mig sin Hielp, og give mig Kraft og Naade til uforsalſket at beſkiende min Gud og forfremme hans Ære, indtil mit sidste Aandedræt. Jeg blev herved saa fornøyet i mit Hierte, at jeg ret glædede mig ved, at jeg skulde blive en Martyr for Religionen, ja jeg kand sige, at jeg ret med Utaalmodighed længtes efter den Dag, paa hvilken jeg med mit Blod kunde besegle den Sandhed, som Gud havde stadfæstet i mit Hierte. Ach min Gud! sagde jeg, hvilken Død kand vel

være behageligere end den at opofres for dit Navn; jeg takker dig for denne Naade, du er jo selv den, der giver mig Kraft til at udstaae, hvad Piinsler mig endog bliver tilføjet, skulde jeg da vægre mig derfor? Ach! nej, jeg vil med Glæde gaae dem i møde, og i mit sidste Aandedræt skal jeg ved din Naade forkynde din Lov.

Da jeg nu paa denne Naade havde belovet mig paa at tage imod, hvad der vilde møde mig, frembrød den tredie Dag. Osmin lod mig strax indkalde, og med en alvorlig Mine spurgte mig, om jeg nu havde betænkt mig paa det, som han havde befaleet mig. Jeg svarede, at jeg hverken havde betænkt, eller vilde betænke mig derpaa, og sluttede med at sige, at jeg som forhen blev ved min eengang fattede Mee-ning, og at han hos mig aldrig maatte vente sig nogen Forandring.

Herudover blev han meget forbittret; Forbandede Christen, sagde han, dit Liv skal bøde for din Uforsammenhed, og intet uden dit Blod kand forsone min Brede, og stille mit Forbittrelse. Han greb derfor strax til sin Sabel for med samme at skille mig ved Livet, men just som han løstede den i Veyret, fik han et Slag, saa han faldt Omkuld, og døde med
det

det samme. Jeg blev ligesom ilde til mode, da jeg kiendte min Befrielse, men da jeg saae, at det ikke var Himmelens Villie, at jeg paa den Maade skulde omkomme, takkede jeg den, og besluttede uden Knur at underkaste mig dens Villie og Førelser.

Tyrkens Død foraarsagede en ugemeen Allarm i det hele Huus, Betienterne stormede i Hobetal til deres Herres Legeme, og i en Hast opfyldte det hele Huus med Sorg og Klage. Den Uorden, som dette Dødsfald foraarsagede, gjorde, at man ikke med saadan Agtsomhed oppassede mig, som ellers, hvorforsø jeg saae Venlighed til at slippe ud af Huset. Saa som jeg nu var Tyrkisk klædt, gik jeg ubehindret ud igiennem Byen, og fortsatte Vegen lige til Strandbredden, og, da jeg et lidet Stykke derfra blev vaer et Skib, og af Bygningen kiendte, at det var et Europæisk, gav jeg det et Signal med Viften af et Tørklæde, at de skulde komme mig til Hielp.

Capitainen paa Skibet, som forstod, at der var nogen, som behøvede hans Hielp, lod strax udsende sin Chaloupe at hente mig ombord. Ved min Ankomst paa Skibet fortalte jeg ham mine Omstændigheder, og sluttede med at bede ham at hielpe en Ulykkelig. Min

Fortæling bevægede ham, han lovede mig en allene at tage mig med, men endog i alle Maader at være mig til Hielp og Tieneste; Han lod strax derpaa hidse Sejl, og vi fortsatte vores Rejse med meget god Wind. Ingen Rejse syntes for mig at have været mere behagelig, end denne, i Betragtning af den Fare, jeg saa forunderlig var sluppen fra, og vi havde allerede lagt den halve Deel af Veyen tilbage, da en uløffelig Hændelse paa eengang kuldstædede al min Fornøjelse.

En Aften, efter at alle, undtagen de, som havde Vagt, havde begivet sig til Hvile, vare vi neppe falden i Søvn, førend vi blev opvakt af et stærkt Knald, som et Torden-Skræl, hvilket satte os alle i en ugemeen Forfækkelse. Capitainen foer i en Hast op, for at faae Aarsagen til denne Alarm at vide, men han havde neppe naaet Døren, førend Folket, som var paa Dækket stinlede ind i Cabotten med Skrig og Raab, at man maatte see til at redde sig saasom Skibet stod i lys Lue; De berettede og, at Ilden var kommen af Krudt-Kammeret, og at den lille Slump Krudt, en havde havt Kræfter til at sprænge Skibet overalt men allene sat det i Brand, men, hvorledes Ilden var opkommet, vidste de ikke. En almindelig Jam-

mer

mer opfyldte nu det hele Skib, tvende Gange forsøgte vi at faae vores Stor-Baad ud, men forgiares, den tredie Gang lykkedes det os dog; Vi kastede os igiennem Ilden ned i Baaden, og bleve vi alle reddede, saa nær som tvende Matroser, der, begiærlige efter at faae deres Eghed med sig, nølede alt for længe, og altsaa maatte tilligemed deres Byrder blive et Rov for Ilden. Omfider førte Strømmen os langt bort fra dette elendige Skuespil; og befriede os fra at høre disse ulykkelige Menneffers ynkelige Skrig, der anraabte os om en Hielp, den Omstændighederne nægtede os at give dem: Ungefær tre Timer derefter, begyndte Søen at blive oprørt, formedelft en indfaldende Storm, og Vandet begyndte i Strømmeviis at velte ind i vort lidet Fartøi, saa at vi hver Time saae os i Fare for at omkomme. Vi maatte skiftes til, to og to, at øse Vandet ud, og var den største Deel af os udmattede, ja hver Time ventede paa Døden, da vi af Søen bleve indskjullede paa en liden Ø.

Enhver af os gav nu sin Glæde tilkiende ved offentlige Fryde-Skrig, foreenet med Taksigelse til den Gud, der saa forunderlig havde reddet os af den Fare, vi truedes med. Vi stejede derpaa alle i Land, men saasom det endaa

var Nat, dristede vi os ikke til at gaae længere ind paa Den, men opsatte det til det blev Dag, at undersøge enten den var beboet eller ikke. Saasnart Dagen brød frem, begav Capitainen sig, tilligemed de fleste af Folkene ind paa Den, efter en Times Forløb kom de tilbage og berettede, at det var en liden omflødt Ø, vi havde landet paa, der aldrig havde været beboet, de havde og med sig et Slags Frugt, der i Smag næsten stemmede overeens med Æbler, allene de syntes at give stærkere Føde. Enhver viiste sin Glæde derover, og efterat vi havde stillet vor Hunger, samt takket Himmen, og tilbødet os en hastig Befrielse, begave vi os samtlig længere ind paa Den. Vi opsøgte os et Sted, hvor vi lagde os til Hvile, enhver, foruden jeg, som derved blev forskaaet, maatte holde vepelviis Vagt, dels af Frugt for, om der skulde findes noget Slags Udyr, dels for at give Agt paa, om man ikke kunde blive noget Skib vaer, til hvilket man kunde give Tegn, for at komme os til Hielp. Vi sov saaledes gandske rolig den hele Nat, uden at der mødte os det mindste, og ved den anbrækkende Dag forsoyede vi os igien til Strandbredden, for nøye at passe paa, om der skulde gives nogen Tegn til Befrielse.

Stor:

Stormen, som nu i tvende Dage havde vedvaret, begyndte paa den tredie Dag reent at legge sig, og imod Middagen kom en af Matroserne og berettede, at han paa den anden Side af Øen blev et Skib vaer. Vi forfønede os strax hen til det anviiste Sted, og med en ubeskrivelig Fornøjelse saae, at hans Beretning var sand. Capitainen steg derpaa op i et høyt Træ, og ved adskillige Tegn søgte at give dem tilkiende, at vi behøvede hans Hielp. Efter en Times Forløb saae vi med den utroeligste Glæde og Fornøjelse Skibet at nærme sig, og en Stund derefter gik det til Ankers et lidet Stykke fra vor Ø. Capitainen paa Skibet lod strax udsætte en Baad med nogle Folk for at erfare, om vi behøvede hans Hielp.

Da de nærmede sig imod vor liden Ø, og saae, at vi vare saa Mandstærke, vidste de ikke, enten de torde vove sig at roe til Lands eller ikke; da vi nu mærkede, at denne deres Langsomhed foraarsagedes, af Frygt for vores Mængde, bragte vi dem snart ud af denne deres Frygt ved det, at vi paa det ynkeligste bad dem at redde nogle ulykkelige Mennecker, som formedelst den stærke Storm havde lidt Skibbrud; Herved naaede vi vores Forsæt; thi Folkene, da de hørde dette, saae tabte de af

Frygt, og efter en liden Stund, saae vi dem ved Strandbredden: vi steege strax i Vaaden, og saasom vi havde Strømmen med os, naaede vi efter en halv Times Forløb Skibet.

Capitainen, hvis Navn var Hofley, tog meget venlig mod os, og forsikrede, at det var den fornøieligste Dag, han havde havt paa den hele Rejse, da han efter Forsynets Beskikkelse var bleven et Middel til saa mange Menneskers Frelse, som ellers havde maattet blevet et Nov for Hunger og andre Ulykker; thi, mine Venner, sagde han, aldrig havde jeg kommet til dette Stæd, som for de Søefarende er et af de farligste formedelsst de mangfoldige skulte Skier og Klipper, som her allevegne er fuldt af, hvis ikke Stormen og Strømmen reent havde drevet os af vor Cours, hvoraf jeg tydeligen fandt see, at Himmelen har brugt mig, som et Middel til at redde Eder af Eders Elendighed. Han gav os derpaa noget at forfriske os paa, og, efterat han havde givet Capitainen og mig Plads i Cabytten, samt beskikket de andre Plads, hver efter sin Stand, ledte de vi Anker.

Naar jeg nu eftertænkte, hvor lidet jeg havde fortient den Naade, som mig herved blev beviist, og hvor meget jeg ved min Utaaknemmelighed

lighed imod Forsynet, havde fortient at være unddraget al Hielp, lærte jeg af samme desto bedre at kiende min egen Usuldkommenhed, som jeg aldrig ansaae saa stor, som den virkelig i sig selv var, formedelst den Sminke, som mit bedragelige Hierte satte paa alle mine Gierninger, men fornemmelig Guds Naades Storhed, der, uagtet alle mine mange Forbrydelser, dog stedse holdt et vaaget Øye over alle mine Fortagender, og beviste mig sin faderlige Hielp og Frelse, just paa en Tiid, da jeg bebrejdede Forsynet dets Forhold, og kaldte det ubarmhertigt; men nu afbad jeg mine Forseelser, og takkede min Skaber, for sin uendelige Godhed, og besluttede ved hans Hielp, med Taalmodighed at underkaste mig hans faderlige Villie, i hvad der endog med hans Tilladelse skulde hælde mig herester.

En Dag, som jeg sad, og fornøiede mig i disse Betragtninger, blev jeg i Vanelingen paa den eene Side af Cahytten en Dør vaer, som jeg en før havde observeret. Jeg tvivlede i Forsiningen, om det var saa i Sandhed, men da jeg nærmere efterforskede det, fandt jeg, at det virkelig var saa, samt at den var tillukt. En slags Nysgjerrighed drev mig til, at spørge Capitain Hossen, som just i det samme

samme traadde ind i Cahytten tilligemed den anden Capitain, hvad han vel havde forvaret i det Kammer, siden han holdt det saa bestandig tilluft? han svarede mig, at han havde maattet lade det indrette for en Person af St. nd, som han havde med sig. Jeg haver, sagde han videre, stor Medlidenhed med dette Menneske; thi jeg kand af al hans Opsørsel mærke Spor af de ulykkeligste Handelser, hvilke forarsage ham den Tungindighed, han stedse er ligesom begravet i; Han skyer al menneskelig Omgang, og hans Tidsfordriv bestaaer i at sulke og beklage sin Skiebne, men uagtet den Skye af Modgang, som han er omringet af, fremstinner dog Dyd og Edelmødighed af alle hans Gierninger, hvilket fuldkommeligen viiser, at han maa være kommen af en høy Stand, og gier, at man med Villighed maa ansee ham for den fuldkomneste Mandeperson. Jeg ønsker af mit Hierte, at den barmhiertige Gud vil forlindre det Modgangs Kors, han har behaget at paalægge ham, da samme ellers snart vil forkorte hans Dage.

Denne Tale af Hofley satte mig i den største Uroelighed. Jeg sølede en Medlidenhed for denne Fremmede, som var mere end almindelig og som paalagde mig en Tungindighed,

hed, hvortil jeg aldeles ingen anden Marsag kunde finde, end denne, nemlig, at jeg beklagede ham, allene fordi han var ulykkelig. Jeg søgte derfor paa alle Maader at slaae ham af mine Tanker, men umueligt, al den Umage, jeg gjorde mig derved, tjente ikke til andet, end til destomere at forøge min Uroelighed, ja bragte min Nysgierrighed saavidt, at jeg hos mig selv forlangede at see ham. Det kom nu allene an paa Maaden, hvorledes samme skulde see, uden at min Vængsel derefter skulde blive robet. Lykken var mig gunstig, og aabnede mig fuldkommen Vejen dertil, førend jeg endnu var bleven eenig med mig selv om Maaden.

Dagen derefter, da vi sad til Bords, kom det igien paa Tale om denne Fremmede. Capitain Hosley talde med en særdeles Medlidenhed om ham, og ønskede, at han dog maatte udfinde en Maade til nogenledes at lette hans Sind, og befrie ham fra den Melancholie, han dagligen svævede i. Saa som ingen Venlighed syntes at kunde være bedre for mig til at udføre mit Desein, end denne, svarede jeg, at jeg syntes Capitainen ingen bedre Maade kunde udfinde, end denne, at formaae ham til at forlade sin Eenlighed, da han i Omgang med

med andre, der havde havt Prøver paa en ubeständig Lykke, kunde erlange en Roelighed, som hans nærværende Omstændigheder nægtede ham. Capitainen holdt med mig, og vare vi begge eenige om at bede Capitain Hoffen, at han vilde giøre sig al Umage, for at faae ham overtalt dertil; vi lovede ham at viise al vor Glid paa at trøste ham og ikke efterlade nogen Ting, som kunde hielpe til hans Fornøielse.

Min Venner, svarede Capitain Hoffen os, dette er en Sag, som jeg alt længe tilforn har forestillet ham, og sandelig, jeg har ingen Umage sparet for at bringe ham ud af et saa elendigt Liv, men det har indtil denne Tiid været mig umueligt at naae min Hensigt; thi saa ofte jeg har anmodet ham om, at forlade sin Eenlighed, og omgaaes med Folk, saa har han en allene viist sig uvillig dertil, men og indstændig bedet mig, aldrig at anmode ham derom; Dog paa det jeg en skal synes uvillig til at fuldkomme Eders Begiering, skal jeg endnu eensgang giøre Forsøg derpaa, jeg vilde ønske, at det maatte lykkes til min og Eders Fornøielse, da Gud veed, at intet skulde være mig kiere, end at see ham fuldkommen fornøjet. Han stod derfor strax op fra Bordet, og gik ind til ham igiennem en Dør, som var paa den anden Side af Cabytten.

Han

Han kom strax tilbage, og med en glad Mine fortalte os, at han nu endelig havde udvirket, hvad han saa længe forgieves havde ansøgt om; han tog derpaa Nøgelen, og aabnede den Dør, som var i Eahytten. Neppe var dette skeet, seerend vi saae den Fremmede træde ind i Kammeret. Men Ach! hvor blev jeg ikke forbauset, det var min allerkiereste Tourmont, som jeg havde begravet som død og borte. Tourmont! Betty! hørde man paa eengang at blive udraabt, hvorpaa vi sank ned i hverandres Arme i Asmagt; Det varede længe, inden vi kom os igien af vores Bestyrtelse. Da vi vare komne til os selv igien, stod min Kiereste endda som ubevægelig, og ikke kunde faae et Ord frem. Begge vore Benner, stode ligesaa forundrede, de vidste ikke hvad de af det som skeet var, skulde dømme, kort at sige, Forvirring blandet med Forundring, opfyldte det hele Sted, hvor vi vare.

Endelig begyndte Tourmont ret at komme sig af sin Bestyrtelse, og, efterat han havde bebrejdet sig selv, at han havde biet saa længe, inden han beviiste mig sin Kierlighed, hastede han nu for at opfylde samme. Jeg var atter igien falden i Asmagt, da denne kierlige Elskere tog og indsluttede mig i sine Arme. Han fik mig

mig snart bragt fuldkommen til rette igien, og
 da han saae mig i den Stand, at jeg kunde tage
 imod det, han vilde sige mig, trykte han mig
 tæt ind til sit Bryst, og sagde: Himmelen være
 lovet! at den efter saa mange store og udstandne
 Farer og Elendigheder har igien samlet os for
 at være hverandre til Hielp og Trost: hvor troe-
 lig har jeg ikke søgt Eder, allerkiereſte Betty!
 hvor mange Farer og Ulykker har jeg ikke igien-
 nemgaaet for at naae mit Maal, men, da det
 nu næsten syntes mig umueligt, havde jeg gandske
 overgivet mig til min Sorg, mit Liv var mig kied-
 sommelig, da jeg en kunde leve for den, jeg
 elskede; Sorg og Bekymring ſkulde snart have
 forkortet et ſaa meysommeligt Liv, hvis ikke
 Himmelen paa en ſaa forunderlig Maade havde
 reddet mig, ved at igiengive mig en Skat,
 ſom en umild Skiebne ſaa lang Tiid havde be-
 rovet mig, men nu tragter jeg ikke mere efter
 Døden, ach! nei, jeg ſkyer den nu ligesaa
 hæftig, ſom jeg tilforn har ſøgt den, da jeg nu
 intet andetønſker, end dette eene, nemlig i
 Eders Arme, min allerkiereſte Betty, at for-
 glemme alle mine Gienvordigheder. Kort at
 ſige, vi fornøede vores Kierlighed med de meeft
 indtagende og hjerterørende Ord, og beſluttede
 beſtandig at leve for hinanden.

Om

Omsider blev vores Tale afbrudt af begge Capitainerne, som komme for at gratulere os. De begyndte at tale en heel Hoben Skieris, og forsikrede, hvor forundrede de vare blevne ved Begyndelsen af denne Scene, og med hvilken Begierlighed de havde ventet efter at see Udsaldet paa samme, og sluttede med at bede Himmelen velsigne vort Egtteskab, og ønskede, at vi i mange Aar maatte med Lyksalighed nyde Frugten af det, hvorfors vi af den umilde Lykke havde været underkastet saa mange Forsølgelser; Vi foreenede vore Bønner med deres, og hendrede to Timer med at takke Himmelen for sin Naade, og fremdeles at tilbede os dens Velsignelse.

Glæde viiste sig nu overalt, Tourmont var nu ikke mere bedrøvet og nedslagen, jeg ikke heller, saasom intet syntes at mangle af vor Lyksalighed nu, da vi igien havde fundet hverandre, da vi tilforn havde begravet hverandre, og aldrig haabet at faae hverandre nogensinde at see igien, og Capitainerne vidste ikke Maader nok at udfinde, paa hvilke de kunde vise os, hvor stor Deel de tog i vor Glæde. Men nu begyndte min Nysgiærrighed igien at opvaagne; Jeg vilde endeligen vide, hvad Middel Himmelen havde brugt til igien at forskaffe mig min kiære Tourmont, da vi dersfor havde spist og alle vare

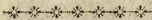
forsamlede i Cahyten, bad jeg ham, at han dog vilde stille min Nysgjærriahed ved at underrette mig om Maaden, paa hvilken han havde undgaaet Døden paa en Tid, da jeg allerede ansaae ham som forloren. Han opfyldte strax min Begjæring, og begyndte sin Fortællning saaledes:

Nogle Dage, førend den uhyggelige Hændelse skildte os fra hverandre, var jeg i Selskab med en Deel af mine gode Venner; I dette Selskab kom af en Hændelse en fransk Adelsmand ved Navn Le Mart. Han var for een mig ubekjendt Affaire bleven nød til at forlade Frankrige, og ved en af Parlaments-Herrerne havde udvirket sig en Plads i Armeen som Capitain. Det hele Selskab blev ved hans Ankomst ikke lidet misfornøjet, undtagen jeg, som endnu ikke kiendte ham, men ved nærmere Omgang fornam jeg, at de havde største Aarsag dertil. Han var af de Slags Folk, der vilde ansees for klog i alle Ting, men vidste dog intet. Han lastede alle andre Nationers Sæder, førend han endnu kiendte Daarligheden af sine egne, desuden var han meget brutal, ja han gik saavidt deri, at han ikke skammede sig ved at begaae de lastværdigste Gierninger, naar de alleneste kunde tiene ham til Hævn over de Personer, som enten reent sagde ham imod, eller i det mindste paa en billig Maade

søgte

søgte at overbevise ham om Urigtigheden af hans Tale. Da han nu havde siddet en liden Stund, begyndte han paa en meget urimelig og malitieux Maade at tale om adskillige Indretninger i vort Land. Jeg sad en lang Tid og taug stille til hans Tale, men, da han omsider blev saa dristig at nærme sig til Kongens egen Person, blev jeg forfærdelig ophidset, og med en forbittret Stemme spurgte ham, om han endnu ikke vilde holde op med sine Vebryndelser, thi hvis ikke, maatte han vente sig de værste Følger deraf. Han blev herudover meget forbittret, og, efterat han havde udstøet en heel Hob formastelige Ord, gik han bort truende med at hævne sig.

Hans Trudseler ansagtede mig ikke i mindste Maade, hvorforsø vi fuldkommen slog os til Rølighed igien. Men nogle Dage derefter, da jeg en Aften noget sildigere end sædvanligt kom fra Eder, allerkiereste Betty, berettede een af mine Tienere ved Navn Le Palm mig, at der havde været et Menneske, som havde vildet tale med mig; Af Beskrivelsen paa hans Person kiendte jeg strax, at det havde været Le Mart. Saa som jeg herudover blev sadt i Nyssiærrighed, spurgte jeg Le Palm, om han ikke kunde mærke, hvad hans Vrende havde været. Han svarede, at han just ikke vidste det fuldkommen vist,

men bad mig derhos meget nøye at vogte mig, saasom han havde seet samme Person tilligemed den anden at patrullere uden for den hele Aften, og, saasom Nysgierrighed havde drevet ham til nøye at give Agt paa, hvad de havde i Sinde med denne deres Gang, havde han af adskillige Ord, som han fik at høre, mærket, at de havde i Sinde at anfælde mig, naar jeg kom hjem. Han havde derfor løbet omkring efter mig den hele Aften for at underrette mig om den forestaaende Fare, men, da det ikke uagtet al hans Umage havde vildet lykkes for ham, havde han begivet sig hjem igien og der imellem Haab og Frygt ventet min Ankomst, og vidste den stakkels troe Tiener ikke, paa hvad Maade han ville vise sin Glæde over min Befrielse. Jeg gav ham en liden Douceur for hans Troskab, og derpaa lagde jeg mig til Rolighed.

Denne Hændelse gjorde mig aldeles ikke frygtagtig, eller forarsagede mig nogen Slags Urolighed, saasom jeg i mit Hierte ansaae ham med Foragt. Dagen derpaa om Formiddagen gik jeg igien hen til Eder, allerkiæreste Betty, og var det just den samme, der nær paa evig Tid havde skilt os fra hverandre. Le Mart, som i sit Hierte havde søret min Død, segte alle Lejligheder til at faae samme fuldført, det lyk-

kedes

kedes ham og for saa vidt; Han fik ved Foræ-
ringer bragt min tydske Tiener paa sin Side,
denne gav ham al den Underretning om mig,
som han ønskede sig; Saasom jeg nu just den
Dag havde givet ham et Brev at forrette,
og befalet ham at bringe mig Underretning der-
om strax, og havde tillige sagt til ham, at, hvis
han ikke skulde finde mig hjemme, saasom jeg
havde agtet at gjøre en Spadsere-Tour uden for
Byen, da maatte han oppebie min Hiemkomst.

Ingen Efterretning kunde være behageli-
gere for Forræderen, end denne; Han løb strax
til Le Mart, og underrettede ham om alle
Ting; Denne forsømte nu ingen Lejlighed, han
passede mig nøye op, og da han længe forgiæves
havde leedt efter mig, saasom Pladsen, som I
selv veed, er overmaade stor, fik han Dye paa
een, som han syntes at være min Person; Vi
satte os just i det samme ned paa Græsbanken,
og, saasom han vilde være nøye underrettet om,
enten det var mig eller en, listede han sig bag
den liden Buscage, som var strax derved, hvor-
fra han tydeligen kunde see os uden selv at blive
seet. Nu var det ham umuelig at stille sit Ra-
serie, da han saa mig, som han længe forgiæ-
ves havde leedt efter; Da han nu var meget for-
bittret, gav han just ikke saa nøye Agt paa sit

Skud, hvilket var Aarsagen til min Befrielse; thi Skuddet gik mig igiennem Axelen, hvilket vel forarsagede, at der løb en heel Deel Blod af mig, som bragte mig i saa stærk Alsmagt, at jeg med Billighed kunde ansees for død, men dog ikke kunde betage mig Livet, med mindre jeg havde blevet liggendes uden Hielp. Jeg fik siden denne Historie at vide af en Præst, som boede nogle Mile fra Staden, og til hvilken Le Mart strax, efterat han havde gjort dette, havde taget sin Tilflugt, saasom han frygtede for, at nogen skulde have seet det, og kiendt ham, og at han altsaa skulde blive attraperet. Han vilde imidlertid opholde sig der, indtil han herde, at alle Ting var kommen i Rolighed, og han med Sikkerhed kunde begive sig til Staden igien. Men Himmelen vilde ikke taale ham længere, eller bære mere over med hans Forbrydelser, da han blev ved i sin Ugudelighed uagtet af den Bemfældighed, som den beviste ham; thi han blev pludseligen overfaldet af en Sygdom, som nødte ham til at forlade Verden. Da han nu formærkede, at det lakkede mod Enden, og at der aldeles ingen Redning fandtes for ham, aabenbarede han alle Ting for Præsten, hvorpaa han døde.

Men

Men at jeg maa komme til min Fortælling igien: Da jeg næsten to Timer havde ligget i denne Tilstand, kom en Bonde forbigående; Denne, da han saae et Menneske ligge i Benen, og tillige saae det meget Blod, der flød rundt omkring, steg han af sin Vogn for at erfare, om jeg var død, ved adskillige Forsøg mærkede han, at jeg endnu var levende, og at den Tilstand, hvorudi jeg befandt mig, forarsagedes af det meget Blod, som var løbet af mig; Ved denne min elendige Tilstand blev han opvakt til Medlidenhed, og førte mig hjem med sig. Han forbandt ved sin Hiemkomst strax mine Blesurer, og efter to Timers Forløb aabnede jeg mine Øyne. Jeg blev ikke lidet forundret over det Sted, hvor jeg opholdt mig, alle Ting forekom mig som en Drøm, jeg vilde tale, men den stærkeste Mæthed paalagde mig Stiltienhed, ret som jeg havde en Tanke, som dog allene var om Eder, allerkiereſte Betty, saa forgif den strax, indtil jeg endelig om Nat-ten blev angreben af en hidſig Feber, som paa eengang betog mig al Sands, og bragte mig i det stærkeſte Raſerie.

I denne Tilstand forgif næsten otte Uger, da jeg omſider formedelſt mine Befrieres ſtore Omſorg og meer end almindelige Erfarenhed i

Læge-Kunsten blev bragt saavidt, at jeg igien erlangede min Samling. Det første, jeg spurgte om, var, hvor jeg opholdt mig, og da jeg fik at vide, at jeg knap var to Mile uden for Staden, begiærede jeg, at de vilde bringe mig derind med Lefte fuldkommen at erstatte min Befriere sin havde Umage, men han afflog mig gandske min Begiæring forestillende mig, at jeg vist maatte sætte Livet til, hvis han føyede mig i min Begiæring, men lovede tillige, at han snart vilde bringe mig i Stand til, at jeg uden Fare kunde forlade ham. Da jeg nu fornam, at al min Bøn var forgieves, maatte jeg give mig tilfreds. Jeg spurgte ham derpaa, om han ikke, da han fandt mig, havde seet noget Menneſke nær hos mig, men han svarede mig alt ny, hvilket forarsagede mig megen Urolighed; Tusende Gange tænkte jeg paa Eder, min kiere Betty, hvad Tilstand I dog maatte befinde Eder udi, og plagede mig meest den Tvivl, jeg var i, enten I var levende eller ded.

Nu vare der alt tolv Uger forløbne, da jeg endelig saae mig i den Stand, at jeg kunde forlade Sengen og begive mig ind i Staden. Ved min Ankomst fandt jeg alle Ting i den største Forvirrelse, alle mine Tienere vare borte, undtagen Le Palm, som havde advaret mig om
For=

Forræderiet. Denne troe Tienere tog imod mig med en Glæde, som er ikke at beskrive, han bevidnede med sine Taarer den Glæde, min Tilbagekomst foraarsagede ham. Det første Spørgsmaal, jeg gjorde til ham, var om Eder, men ach! jeg fik et Svar, som satte mig i den allerstørste Bestyrtelse. Han fortalte mig, at han, da han næsten til Klokken 2 med den allerstørste Bængsel havde ventet min Hiemkomst, var gaaet hen til Eder for at erlange nogen Underretning om, hvor jeg maatte være afbleven, men at han ved sin Ankomst havde befundet Eder i det stærkeste Rasserie. Madame Liman havde derpaa underrettet ham om denne uslykkelige Passage, hvorpaa han strax uden Ophold havde løbet heri til det Sted, hvor vi havde været, for at bringe mig hjem, men, da han ved den flittigste Undersøgning hverken kunde finde mit Legeme, eller erlange mindste Underretning om, hvor jeg var bleven af, havde han begivet sig hjem igien, og med megen Bedrøvelse ventet paa at faae nogen Efterretning fra mig, og tilsidst fortalte han mig, at min kiere Betty havde, efterat hun igien var kommen sig af sin Svaghed, foretaget sig en Rejse til H *** og besluttet aldrig meer at komme tilbage til E ***, hvor et saa ubodelig Onde havde mødt hende.

Hvad, saade jeg, er Betty bortrenst, Grumsomme Skiebne! Naar vil du holde op med at forfølge mig. Efterat jeg derpaa rigeligen havde belønnet Bonden for sin havde Umage, kastede jeg mig paa min Seng, og aldeles overgav mig til min Sorg. Den stakkels Palm søgte paa alle muelige Maader at trøste mig, han forestillede, hvor fornøden det var at slaae mig til Røliqhed, saafremt jeg ikke vilde underkaste mig en nye Svaghed. Hvad, sagde han, De kan jo ogsaa rense til H * * *, og, om endogsaa den umilde Skiebne skulde have ført hende derfra, kan De dog alletider ved Estersforskning faae hende opspurgt; Hvad Glæde vilde De ikke derved forarsage en bedrøvet Elskere, der begræder Dem, som død, og hvis Liv er en Riede af lutter Elendigheder, nu da hun seer sig skilt ved Dem, som Sirenen i hendes Fornøjelser; Forslad mig Herre, at jeg siger, det er fornødent for Dem at haste, paa det De siden ikke skal bebrejde Dem, at De selv er Marsag til, at hun forgaaer af Sorg og Bedrøvelse, da De har kunnet rædde hende, men har forhalet Tiden.

Dette Palms trochiertige Raad behagede mig overmaade vel, da jeg af dette saavel som af alt andet kunde see og kiende hans Oprigtighed og Omhyggelighed for mig, og da jeg
nu

nu har en særdeles Godhed og Kierlighed for ham, besluttede jeg at vise ham samme paa den klareste Maade, jeg sagde derfor til ham: Le Palm! Jeg kiender din Oprigtighed og din Trof-
skab, samme har gjort, at jeg fra denne Time af antager dig som min Fortrolige, du skal nu ikke længere være min Tienere, men min Ven. Den stakkels Palm vidste ikke af Forundring, hvad han skulde sige, men stod lange som ubevæ-
gelig, endelig bred han ud saaledes: Jeg veed, sagde han, hvor stor den Ære er, hvormed De har belønnet en ringe Trof-
skab, som jeg dog er skyldig at vise Dem, men jo mere jeg kiender og er overbevist om, hvor lidet jeg er værdig der-
til, jo mere skal samme lære mig af al Magt at beslitte mig paa at blive, om ikke værdig, saa dog aldrig uværdig til deres Venf-
kab og Fortro-
lighed. Jeg befandt og virkelig, at mit Val var ikke falden paa den urette; thi jeg havde i ham en Ven, som jeg kunde forlade mig paa saavel i Mod- som i Medgang. Han var, som jeg siden af ham selv fik at vide, fød af adelige Forældre, i hans Ungdom havde han staaet i Kæiserlig Tjeneste som Lieutenant, men var, formedelst en Duel, som han havde havt med en anden Officier, bleven nødt til at forlade Tydskland; Han var siden kommen i Fattig-
dom,

dom; og havde samme nødt ham til at antage Plads som Tiener for ikke at crepere af Hunger. Hans Opsørsel viiste tydeligen, at hans Beretning var sand, og at han ikke var sed af ordinair Stand. Jeg forskaffede mig nu to Tienere, een til os hver. Le Palm gav jeg Penge til at sætte sig i Stand med, og inden saa Dage forestillede han en fuldkommen Cavalier. Imidlertid var jeg kommen saavidt, at jeg med Sikkerhed kunde gaae ud. Jeg gik strax hen til Madame Liman, i Haab om at erlange nogen Efterretning om Eder.

Hun blev ikke lidet forundret ved at see mig, hun vidste ikke, enten hun skulde troe sine egne Øyne, eller ikke, endelig bragte jeg hende af hendes Forvirrelse ved at fortælle mine Hændelser; Hun viiste sig meget fornøyet over at see mig levende, ach! sagde hun, havde vi nu den stakkels Betty, hvilken en Glæde for denne oprigtige Elskere igien at kunde omfavne den, for hvilken hun nu henslyder i Graad og Taarer; Jeg bad hende strax, at hun, saafremt hun vidste noget om Eder, allerkiereſte Betty, hun da for Guds Skyld, enten det var Ondt eller Godt, vilde sige mig det, men hun forsikrede mig, at hun med den største Smerte og Bængsel havde ventet paa Underretning fra Eder,
men

men at hun ikke, alt siden den Tid J forlod hende, havde kundet faaet mindste Tidende. Hun fortalte og, at hun havde skrevet til en Ven, som hun havde i H***, og begieret af ham at faae Eder opspurgt, men han havde ved al sin Glid ikke kundet naae sin Hensigt, hvorfors hun sluttede, at J ikke maatte være der, og havde samme forarsaget hende den Frygt, at noget Ondt maatte være Eder vedsfaret. Hun fortalte mig, hvad Ondt J havde udsaaet siden den ulykkelige Dag, som skilte os fra hverandre, og var ethvert Ord, som hun taledes, som en Dolk, der vilde giennembores mit Hierte.

Ach! hvilken en Hændelse for en Elskere, der ikke kunde leve uden den, som han elskede, snart syntes jeg at finde Eder igjen, snart igjen forestilte min umilde Skiebne mig, at jeg paa evig Tid havde mistet Eder. Jeg tænkte i denne Tilstand ofte paa at tage Livet af mig selv for at blive skilt ved min Kummer, men saasnart den Tanke faldt mig ind, at jeg maaskee endnu een gang kunde finde Eder igjen, fordømte jeg min Beslutning. Jeg fortalte derpaa Madame Timan min Beslutning om at reise til H***, hun samtykkede mit Forsæt, og bad mig ingen Tid at forsømme; De tør maaskee være lykkeligere end jeg, sagde hun, Himmelen vil vist hjælpe Dem

Dem og behøve Deres Ansfer: jeg skal ikke afslade paa min Side at bede Himmelen forunde Dem sin Bistand, da jeg forsikrer, at jeg aldrig bliver fornøyet, førend jeg seer Eder fuldkommen foreenede. Jeg tog derpaa Afsskeed med Løfte ikke at see hende igien, førend jeg tilige ferte Eder med mig.

Saasnart jeg kom hjem, lod jeg strax giøre Anstalt til vor Vortrense, jeg gif selv hen til en Kiøbmand, hos hvilken jeg deponerede den største Deel af mine Penge, og fik giort den Anstalt med mine Berøler, at jeg kunde trække dem, paa hvilket Sted jeg kom. Imidlertid drog min Ven, som jeg herefter vil kalde ham, Omforg for at forskaffe de øvrige Ting i Stand, og da alle Ting vare færdige, begav vi os paa Reysen.

Da vi nu næsten havde laagt 8 Mile tilbage, medte mig et ulukkelig Tilfælde, som gjorde nogen Opsættelse i min Reysse, nemlig, da vi skulle kiøre over en liden Broe. Samme, saasom den var meget brøstfældig, kunde ikke taale Lynqden af vor Vogn, men, da vi var kommen midt paa den, gif den i Stykker, og derved forarsagede, at Vognen kandrede, jeg vilde redde mig med at springe ud, men jeg gjorde et Fejltrin, saa jeg i det samme brækkede mit ene

ene Been; Min Ven og Tienere fik derpaa Vognen slæbet over Broen, og bragte mig ind i den igien men nu mødte os atter en anden Befyring, min Skade behøvede en hastig Hielp, at reyse tilbage igien var for langt, og der, hvor vi opholdt os, var ingen, saavidt os var bekiendt, hvorhen vi kunde reyse og erlange fornøden Hielp. I det samme kom en Bonde kjørendes, vi gav ham 6 Pens, og bad ham sige os, hvor vi kunde indlogere os, han gav os Anslag paa en Præst der i Raboe-Lauget, til hvilken vi og reyste.

Da vi kom der, tog Præsten meget høflig imod os, og da jeg ved en ulukkelig Hændelse havde brækket mit Been, og spurgte ham, om der ikke der paa Stedet fandtes nogen, som kunde forbinde samme, tilbød han sig selv at curere mig. Denne var just den selvsamme Præst, til hvilken Le Mart havde taget sin Tilflugt, og for hvilken han fort for sin Død havde bekiendt alle Ting. Jeg fik ved Leilighed den hele Historie at vide af Præsten, ved det han kiendte mig af mit Navn, men da jeg engang har fortalt den, vil jeg med Flid forbigaae den, da jeg maaskee ellers kunde opvække Riedsommelighed.

Præsten, der var en ferm Medicus, og desuden ikke sparede nogen Umage, bragte mig efter 5 Ugers Forløb igien i den Tilstand, at jeg
med

med Sikkerhed kunde fortsætte min Reise. Da jeg nu havde afslagt Præsten med en anseelig Douceur, skøndt han i Begyndelsen ikke vilde tage derimod, begav jeg mig paa Reysen igien, og langede, uden at der mødte mig noget, som fortienet at erindres, lykkeligen til H***. Jeg anrettede der strax den nyeste Undersøgning; Jeg lod overalt publicere, at hvo, som kunde give mig nogen tilforladelig Efterretning om Eder, allerkiæreste Betty, skulde for sin Umage have 2000 Pund Sterling, men al min Eftersøgelse var forgievet.

I den Tid, jeg opholdt mig her, maatte jeg være Vidne til en bedrøvelig Hændelse, hvilken, saasom den har Indflydelse i min egen Historie, jeg ikke kand forbigaae. Jeg havde oprettet Venskab med en ung Adelsmand ved Navn Tillesen, han besad i høieste Grad de Ting, som henhører til at gjøre et Menneſke fuldkommen, thi foruden det, at Naturen ingen af sine Gaver havde sparet, var han og begavet med utallige Dunder, hvilket gjorde, at enhver, som kun saae ham, fattede Godhed for ham. Denne havde forlovet sig med en ung Frøken ved Navn Amalia, en Datter af Græven af F***. Græven, som intet vidste deraf, og som havde bestemt sin Datter til en anden Adelsmand navnlig Williamhart,

Hart, blev overmaade forbitret, der han hørde den Alliance, der var oprettet imellem Tillesen og hende. Han forbad ham strax med Trusel at nyde den haardeste Medfart, ifald han understod sig dertil. Han hastede og snarere med sin Datters Bryllup med Williamhart, end han ellers havde været betænkt paa, saasom han frygtede for at blive bedragen; Frøkenen, som passede neye paa alle hendes Faders Foretagender, blev snart underrettet om det, som var i Giærde, hun fik derpaa ved en af hendes Piger, som hun kunde forlade sig paa, oversendt Tillesen et Brev, hvori hun paa det ynkeligste beklagede sine Omstændigheder, forestillende ham den Fare, som svævede over hende, og slutter med at bede ham, at han med det snarest maatte komme hende til Hielp, saafremt han vilde finde hende levende, da hun havde besluttet for at tage Livet af sig selv, end ægte nogen anden end ham; Hun underrettede ham og, at dersom han Natten derpaa vilde komme, skulde han finde Have-Deren aaben, og Klokken 2 skulde hun indfinde sig hos ham, paa det at de kunde see sig i Sikkerhed, før end hendes Fader vaagnede, og fik Underretning om hendes Flugt. Han svarede hende strax i en liden Seddel, at hun frit kunde stole paa, at han i alle Ting vilde være hen-

de behjælpelig, og indfinde sig paa bestemte Sted, da han dog endnu ikke vidste, paa hvad Maade han kunde hjælpe hende.

Jeg sad just i mit Kammer og taledede med Le Palm om, hvor vi nu skulde tage vores Tour hen, da Lillesen i det samme traadde ind ad Døren. Jeg fik neppe Tid at hilse ham, før end han meget bedrøvet bad mig, at jeg ikke vilde nægte ham min Hielp i en Ting, hvorpaa al hans timelige Ulyksalighed beroede. Af den Hidsighed, med hvilken han fremserte sin Tale, kunde jeg let mærke, at det maatte være en Sag af Betydning, hvorfore jeg og strax svarede Ja, forsikrende, at jeg ingen Ting kunde afslaae ham. Belan da, sagde han, saa hielp mig til at erlange min Kiereste, som en umild Skiebne staaer færdig at berøve mig; Han fortalte mig derpaa det Anslag, som hendes Fader havde i Giærde, samt den Uenlighed, Ulykken havde viist ham, til at giøre det til intet. Det blev da mellem os besluttet, at vi Klokken i om Natten skulde begive os hen til det anviste Sted, hvor Lillesen tilligemed hans Kiereste skulde sætte sig i sin Vogn, og at jeg og min Ven, samt alle vores Tienere skulde convoyere dem til Hest. Som det var aftalt, saa skædede det og; Vi forsynede os med Kaarder og Pistoler, for
at

at have noget at forsvare os med, isald vi skulde blive antastet. Herend Klokken 1 vare vi alt paa det anviste Sted, hvor vi neppe havde ventet en halv Time, før vi saae Amalia komme ud til os i Haven igiennem en Bagdør, ledsaget af en Pige. Lillesen og Amalia satte sig derpaa i Bognen, og vi andre til Hest; Efter en kort Tiids Raadslag blev der besluttet, at vi skulde reyse til et lidet Gods, som Lillesen havde, 3 Mile uden for Byen. Vi fortsatte nu altsaa Reysen derhen i den Orden, som før er meldt.

Imidlertid blev Græven, som nene aavagt paa alle sin Datters Foretagender, snart underrettet om hendes Flugt. Han satte sig strax i Epidsen for 20 af sine beste Folk, som alle vare forsynede med Kaarder og Skyde-Gevær, og i fuld Spring satte efter os. Han naaede os, da vi neppe havde en Gierding væn til det foresatte Sted, og overfaldt os med et Raferie, som fuldkommen tilkiendegav hans Forbittrelse. Lillesen sprang i en Hast ud af Bognen, og kastede sig paa een af sine Tieneres Heste, og med en forbittret Hidsighed søgte Græven. Jeg, tilligemed de øvrige, posterede os om Bognen, og forsvarede den. Lillesen stak Græven i sit første Anfald saaledes i sin høyre

Arm, at han ikke meere kunde forsvare sig, men just da han leste de sin Kaarde for at igiennem-bore hans Hierte, blev han skudt med en Pistol igiennem Hovedet, saa han strax faldt død ned af Hesten.

Hans Død kunde ikke længe blive skjult for Amalia, der saa noye gav Aigt paa alting, hvorforsø, der hun af een af Betienterne blev underrettet om dette Dødsfald, raabte hun med en fortviolet Stemme: Grusomme Skiebne! Hun sprang derpaa ned af Vognen, og tog med sig en ladt Pistol, som havde tilhørt hendes Kiereste, og som han havde glemt efter sig i Vognen, da vi bleve oversaldede. Hun saae sig rundt omkring, og, da hun fik Øye paa sin Fader, raabte hun: Ubarmhiertige! Speyl dig i dit eget Arbejde, forlad en Datter, der vil fyldestgiøre din Forbittrelse ved at udgynde sit Blod, tænk ikke, at du ved min Kierestes Død skal vinde dit Forsæt. Nej! jeg har levet alene for at elske ham, og nu, da han ved din Voldsomhed er bleven mig berøvet, forlanger jeg ikke heller at leve længer. Hun trak derpaa Pistolen frem, som hun havde skjult hos sig, og, sevend vi kunde forhindre hende i sit afskyelige Forsæt, skød hun sig selv ihjel.

Graven

Græven, som imidlertid havde været op-
holdt ved at man forbandt hans Saar, kom just
ved Skuddet tilrendende, og der han saae sin
Datter svømmende i sit eget Blod, blev han
ligesom rasende. Han gik strax nærmere hen
til hende, for at see, om hun ikke kunde red-
des, men det var forseent, hun var allerede
død. Hans Brede forvandlede sig nu til Fortry-
delse, han saae, hvad han med sin Streng-
hed imod hans Datter havde udvirket, han kiendte
nu alt for seent, hvor daarlige de Forældre ere,
som vil tvinge deres Børn til paa evig Tid at
forbinde sig med de Personer, hvis Kierlighed
er dem modbydelig, blot allene fordi de finde
det saa for got, uden at hensee til den Nytte
eller Skade, de derved kand erlange. Han
kastede sig derpaa ned paa sin Datters Legeme,
og ved sine Klager ligesom søgte at saae hende
til Live igien, han skreeg og hylede, ja viiste
saadan Anger over sin Forseelse, at enhver
maatte bære Medlidenhed med ham.

Jeg blev inderlig rørt over hans Tilstand,
og gik derfor hen for at trøste ham, men han
vilde aldeles ingen Trøst tage imod; Min Herre!
sagde han, beviis mig heller en Tieneste ved at
dræbe mig, tag et Liv fra mig, som jeg har
besmittet med en saa afskyelig Last: Jeg har

ved min Ubefindighed forvoldet, at tvendes Blod
 raaber Hævn over mig; Ach! grumme Skiebne!
 hvorfor blev jeg ikke kvalt i min Fødsel. Ach!
 jeg elendige! hvor skal jeg sige hen, at jo Him-
 melen vil forfølge mig med Hævn; Et saa ynke-
 ligt Skuespil vil jo stedse svære mig for Døne,
 intet uden Døden kan gøre Ende paa min
 Elendighed; Han stod derpaa meget hastig op,
 Forraderske Hierte, sagde han, tag imod den
 Løn, du vel har fortient; og i det samme greb
 han fat paa sin Kaarde, og stak den i Livet paa
 sig, førend man kunde komme ham til Hielp.
 Himmel! hvilket bedrøveligt Syn for mig, jeg
 saae her trende Liv paa eengang spolerede, tusinde
 gange bebrejdede jeg mig selv, at jeg havde
 søyet Tillesen i sin Begiering, ja ofte ansaae
 jeg mig, som den, der havde været Marsag til
 denne ullykkelige Tildragelse, da jeg intet havde
 gjort, uden allene været et Bidne til, hvad
 som var passeret.

Det var allerede høyt paa Dagen, da vi
 forlode dette bedrøvelige Sted, jeg lod Tille-
 sen lægge i sin Bogn, og derpaa begave vi
 os til Staden igien. Jeg gjorde strax Anstalt
 til hans Begravelse, hvilken otte Dage derefter
 med al Stads og Pragt blev forretet. Da jeg
 nu havde opfyldt alt, hvad Venfæbs Pligt
 udfor-

udfordrede af mig, og jeg saae, at al min Efterspørgsel om Eder, allerkiereſte Betty, var forgieves, beſluttede jeg at forlade H****, men juſt da alle Ting vare ſatte i Stand, og Dagen til vor Reſe var faſtſat, indfaldt en Hændſe, ſom var Aarſag til, at jeg kom til at opholde mig i H**** længere, end jeg havde aaget.

Aſtenen før den Dag, ſom var beſtemt til vor Vortreſe, foretog jeg mig en Spadſere-Tour uden for Byen; Da jeg nu gik og grundede paa, om det dog ikke ſkulde være mueligt at ſaae Eder, min kiere Betty, opſpurgt, ſamt paa hvad Maade det beſt ſkulde ſkee, blev jeg forhindret i mine Tanker ved et Skrig. Jeg ſaae mig rundt omkring, men kunde intet ſee, ſom kunde foraaſage ſamme, men da jeg havde ſtaaet en liden Stund, mærkede jeg, at Lyden kom fra en liden Skov, ſom laae ſtrar derved. Jeg ſkyndte mig derhen, og jeg havde neppe naaet Begyndelſen af Skoven, førend jeg ſaae et Menneſke, ſom var overfalidet af fire Straten-Røvere. Af den Hidſighed, med hvilken han forſvarede ſig, ſamt de mange Bleſſurer, han havde ſaaet, ſaae jeg, at han ſnart maatte give ſig. Min Pligt forbandt mig til at komme ham til Hielp, hvorfore jeg og angreb Røverne med ſaadan Hidſighed, at de, ſom mindſt havde ventet noget

nytt Anfald, bleve bragte i Vorden. Den Ubekjendte, da han saa, at han fik Undsætning, fik strax Mod igien, og da vi nu foreenede vore Kræfter med hinanden, maatte de to af dem strax bide i Græsset, de andre, forfrækkede over deres Kammeraters Nederlag, frelst sig med Flugten. Den Ubekjendte vidste ikke at udfinde Ord nok til at takke mig med for den beviiste Hielp. Han fortalte, at han havde giort en liden Spadsere-Tour i denne Skov, og at han ved sin Tilbagekomst var overfaldet af disse Røvere, og sluttede med at bede mig, at jeg dog vilde sige ham, om der ikke var nogen Ting, hvorudi han kunde vise sin Taknemmelighed mod mig, og hvor høyt han for den beviiste Hielp var mig forbunden. Jeg svarede ham, at den Tieneste, om jeg saa maatte kalde det, som jeg havde beviist ham, fortiente aldeles ingen Forbindelighed, da jeg intet havde giort, uden hvad som var min Skyldighed. Vi begave os derpaa hjem igien, og da vi kom inden for Porten, stilttes vi ad, uden at jeg fik mindste Underretning om, hvo han var, vist nok er det, at jeg af hans Klæder, samt den Færdighed, med hvilken han brugte sin Kaarde, tydeligen kunde kjende, at han maatte være en Person af Stand.

Saa som

Saaſom nu den liden BLESSURE, jeg havde i min ene Skulder, forarsagede mig nogen Smerte, begav jeg mig strax hiem. Den syntes ikke at være af nogen Værdenhed, men om Natten begyndte den at blive stærkt, og om Morgen derpaa fornam jeg, at den var gandske opsvolmet. Jeg saae mig da nedtaget til at opsætte min Reise, for at antage en Læge, og, saasom min BLESSURE var just ikke saa meget farlig, saae jeg mig efter et par Ugers Forløb fuldkommen restituert.

Den Opsættelse i min Reise, som mine BLESSurer forarsagede, gjorde, at der blev intet af med min Reise fra H***. Jeg eftertænkte imidlertid, at det var uviist, hvor jeg kunde finde Eder, allertiereste Betty, og, at jeg ved Skrivelser kunde udrette det samme, som om jeg selv reiste omkring. Jeg lod derfor affærdige Skrivelser til dem, som havde Commando i Byerne rundt omkring i alle Provincerne, belønnede enhver rigeligen for sin Umage, og satte et stort Præmium for den, som kunde opfylde mine Ønsker; Kort at sige, jeg sparede intet af det, som kunde give mig Oplysning om Eder.

Hidindtil var jeg endnu ikke bleven bekendt med nogen, men nu, da jeg saae, at jeg en god Stund kom til at opholde mig i H***, og

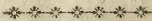
at den Eenlighed, hvorudi jeg levede, meer og meer forøgede min Tungsindighed, oprettede jeg Bekiendtskab med adskillige Personer; Iblandt disse var en Skotsk Adelsmand, ved Navn Gierlinghout, denne besad i høieste Grad alle de Ting, som kand giøre et Menneske fuldkommen; Jeg behøvede ikke lang Bekiendtskab til at kiende Forskiellen imellem ham og de øvrige, jeg havde udvalgt, hvorforsø jeg og forlod dem, og gandske overgav mig til hans Fortrolighed allene. Kort at sige, vi soer hinanden et evigt Venskab til. Jeg kunde af dette, saavelsom af alt andet lære at kiende Lykkens Ubestandighed, thi neppe var Venskabs-Baandet sluttet imellem os, førend en umild Skiebne stod færdig at sende rive samme.

Vi vare en Dag begge inviterede til Grevs Tafel. I Selskabet var en Preussisk Capitain, en Person, der i alle Ting stemmede overeens med Le Mart, om hvilken jeg tilforn har talt. Under Maaltidet kom det til en heftig Drdfrig imellem ham og Gierlinghout, som endtes med en Udfordring paa et par Pistoler af Capitainen. Gierlinghout besvarede hans Drd allene med en Patter, hvilket desto mere ophidsede ham, og var det allene Stedet, hvor vi opholdt os, som hindrede ham fra at udføre, hvad han havde i

Sinde,

Ende, men, da Maaltidet var til Ende, gik han bort, efterat han havde igientaget sin forrige Udfordring. Vi forbleve den hele Dag hos Grev Tafel, og om Aftenen Klokken 12 gik hver hjem til sit.

Den Forbittrelse, med hvilken den Preussiske Capitain forlod os, satte mig i Frygt for Gierlinghout. Jeg besluttede derfor tillige med Le Palm at følge ham hjem for at kunde komme ham til Hielp, isald han skulde blive anfaldet. Han vægrede sig længe derfor, men ved min indstændige Ben lod han sig omsider overtale. Vi naaede lykkeligen til hans Huus, uden at der medte os noget, men vi havde neppe trædet ind ad Døren, førend een af hans Tienere overleverede ham et Brev; Han brækkede det, og var samme fra den Preussiske Capitain, hvori han igientog sin forrige Udfordring, og tillige kaldte ham med de mest anstødelige Navne, hvis han vægrede sig ved at opfylde hans Begiæring. Gierlinghout blev herudover forfærdelig forbittret, han lod mig læse Brevet, og spurgte mig, hvad jeg syntes, at han burde gjøre. Jeg forestillede ham den Pligt, som Religionen paa-lagde ham, og at det var billigt at foretrække sit Liv for en forsængelig Ære; Jeg forestillede ham endog, at, om han endstønt beholdt Livet, der
endnu

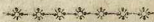
endnu var uvist, maatte han dog tilkiøbe sig samme ved en andens Død, en Sag, der vilde sætte en Klif paa hans gode Navn og Rygte, og desuden forvolde ham et bestandigt Samvittigheds Nag. Han holdt mit Raad for billigt, og lovede at benytte sig af samme.

Jeg og Palm begave os derpaa hjem, hvorpaa jeg laade mig til Rolighed, men jeg var ikke i Stand til at falde i Søvn; En Urolighed, hvortil jeg ingen naturlig Marsag kunde finde, forhindrede samme; Endelig blev jeg fiæd af at ligge, jeg stod op, og saasnart det blev Dag, gik jeg hen til Gierlinghout, for at see, hvorledes det stod til med ham, da jeg syntes, at min Urolighed forøgedes, naar jeg allene tænkte paa ham. Jeg sandt ved min Ankomst een af hans Dienere, jeg spurgte ham: Hvor er Gierlinghout? Han er alt ude, svarede han. Ude? sagde jeg: Ja sagde han, en liden Stund, ferend De nu kom hid, fik han atter et Brev fra Capitainen, og da han havde læst det, gik han længe frem og tilbage meget urolig paa Gulvet, omsider gik han ud, men hvorhen, er mig ubekiendt.

Jeg indsaae nu Marsagen til min Urolighed, jeg havde nu ikke længer behov at giette mig til, hvor han var, og saasom jeg af det
Brev,

Brev, han Aftenen tilforn havde faaet, var bleven underrettet om det Sted, hvor Tvistigheden skulde afgjøres, skyndte jeg mig derhen, for endnu, om det var mueligt, at bringe ham til at afflaae fra sit Forsæt, men jeg kom alt for seent, Gierlinghout var skudt, og Capitainen havde allerede taget Flugten. Jeg gjorde derpaa Forsøg, om der endnu ikke skulde være Tegn til Liv hos min Ven, men forgieves; thi Skuddet var gaaen tvært igiennem Brystet og ud af Ryggen. Jeg vilde herpaa have gaaet ind i Byen igien for at giøre Anstalt til at faae ham bragt hjem, men hvor blev jeg forundret, da jeg saae tre Personer at forbyde mig Passagen; Jeg blev herudover forbittret og med Magt søgte at bane mig Vej, men hvor blev jeg ikke end mere baade forundret og forfækket, da jeg blev omringet af en Under-Officier med sex Mand, som befalede mig at følge sig. Nu maatte jeg gaae, hvor de førte mig, og efter en Times Forløb befandt jeg mig ved Arrest-Huuset, hvor man slattede mig i mit Kammer. Forgieves spurgte jeg om Marsagen til denne Medhandling, man svarede mig allene, at jeg nok fik det at viide, naar jeg kom i Forhør.

Jeg grundede en lang Tiid paa denne Hændelse, men jo mere jeg søgte efter Marsagen, jo

jo mere forunderlig faldt den mig for, dog, saasom jeg vidste hos mig selv, at jeg intet havde gjort, som kunde fortjene denne Behandling, forarsagede det mig aldeles ingen Frygt, men allene satte mig i en kiedsommelig Uvisshed om Udfaldet. Om Eftermiddagen derpaa blev jeg bragt i Forhør; Dommeren tilspurgte mig strax, hvad der havde kundet bevæge mig til at begaae saa afskyelig en Gjerning, som den, hvorudi jeg var bleven attraperet? Hvad for en Gjerning? svarede jeg, samt bad ham, at han tydeligen vilde forklare sig, saasom jeg aldeles ikke forstod, hvad han taledede. Dumdriftige! sagde han, tør du understaae dig at nægte en Gjerning, hvorpaa haves tre Vidner, som have fundet dig ved et Menneske, som du haver myrdet: Jeg vilde have talet til mit Forsvar, men jeg blev forhindret ved det man bragte mig til Arresten igien.

Jeg kiendte nu med Bedrøvelse Marsagen til min Arrest, jeg havde adskillige Tanker derom, snart demte jeg, at det maatte være et Forræderie opfundet af Capitainen for derved selv at undgaae den Straf, han havde fortient, snart igien, at det maatte være en Fehltagelse af de Personer, der havde antastet mig, at de havde anseet mig for Gjernings-Manden, fordi
de

de havde fundet mig ved det døde Legeme, dog, saasom jeg vidste, at jeg var uskyldig, og desuden kunde skaffe mange Vidner, der alle skulde tiene til at retfærdiggjøre min Sag, slog jeg mig fuldkommen til Rolighed.

Jeg gik just i disse Tanker, da Arrest-Forvareren traadde ind i mit Kammer. Jeg stak ham strax to Gvineer i Haanden med Begiering, at han vilde forskaffe mig Blæk og Pen, han blev særdeles fornøjet over denne Douceur, og bragte mig strax de begierte Ting. Jeg skrev derpaa et Brev til Le Palm, hvorudi jeg underrettede ham om mine Omstændigheder, og bad ham, at han strax maatte komme til mig. Jeg forseglede det derpaa, og overleverede det til Arrest-Forvareren med nøye Beretning, hvor han skulde bringe det hen. Han efterkom meget hurtigt min Begiering, thi efter en liden Tids Forløb kom han tilbage med Palm; Denne min stakkels Ven var næsten utroostelig over det, som var hændet mig, og var det med al Nød, at jeg kunde faae ham til at stille sin Bedrøvelse. Vi satte os ned, og overlagde, hvorledes vi best skulde angribe denne Sag, det blev besluttet, at jeg skulde antage en Advocat, Palm forskaffede mig strax en ved Navn Butler, som for sin Procedure var særdeles berømt.

rømt. Jeg fortalte ham den hele Sag, og bad, at han imod en raisonnable Betalning vilde forskaffe mig Ret.

Da han nu nye havde igiennemgaaet en hver Ting af min Fortælling i sær, sagde han omsider: Min Herre! denne Sag er af stor Vanskelighed, og jeg seer mig neppe i Stand til med al min Kunst og Gliid at gaae den sagsledes igiennem, at den skal falde ud til deres Fordeel. Jeg forstod strax, hvad han meente, og stak ham ti Guineer i Haanden; Herved fik Pi-ben strax en anden Lyd, min Sag blev nu ikke længer vanskelig, han forsikrede mig, at jeg inden to Dage skulde være paa frie Fod igjen. Han forlod mig for at giøre Anstalt til min Losladelse. Jeg lærte af denne Omgang, at en mærk og tvivlsraadig Sag opløses allerbest ved Penge, og at Advocater ere for det meste deri hinanden lige. Dette gav mig Anledning til at beklage de Fattige, som jeg paa denne Maade tydelig saae at maatte lide Uret, allene af Mangel paa det, for hvilket de skulde tilkiøbe sig samme.

Butler opfyldte virkeligen, hvad han havde lovet mig; thi to Timer derefter blev en allene min Arrest forandret, saa jeg ikke allene fik et langt bedre Kammer, hvor jeg fandt alt, hvad

hvad som kunde tiene mig til min Beleylighed,
 men man omgikkes mig endog langt høfligere
 end tilforn. Palm forblev imidlertid hos mig,
 og den anden Morgen saae vi Butler hos os.
 Han forsikrede mig, at min Sag nu aldeles in-
 gen Fare havde, og at jeg snart skulde komme
 til Ophøring, allene jeg maatte finde mig i end-
 nu engang at komme i Forhør. Han bad mig
 derpaa, at holde mig særdig til om Estermid-
 dagen Klokken 2, da han vilde komme for at
 afhente mig. Han kom og til den bestemte Tid,
 og da der kun var en liden Gang fra min Ar-
 rest og til det Sted, hvor Forhøret skulde hol-
 des, tog han mig ved Haanden, og bragte mig
 frem for Dommeren; Han bevidnede med saa
 tydelige Beviser min Uskyldighed, at Domme-
 ren ikke mere kunde tvivle derpaa. Jeg for-
 talte derpaa Dommeren, hvad som var passer-
 ret hos Grev Tafel imellem Gerlinghout og
 den preussiske Capitain. Han blev ved det,
 jeg nævnede Grevens Navn ligesom forundret,
 Hvad, sagde han, kender De Grev Tafel?
 Ja min Herre, svarede jeg, jeg har ikke allene
 den Ære at kende ham, men jeg kender ham
 endog som en Ven. Dette forskaffede mig
 atter en Fordeel; Dommeren blev nu langt mere
 høflig mod mig end tilforn, han befalede at

§

bringe

bringe mig en Stoel, paa hvilken jeg efter hans Begiering maatte sætte mig. Pardonneer mig, min Herre, sagde han, hvad som er skeet, har jeg efter mit Embede været nødt til; men da Butler, Deres Advocat, har underrettet mig om den hele Sammenhæng, har jeg paa adskillige Steder udsendt Sændere for at faae Capitainen opspurgt, og forsikrer jeg Dem, at De aldeles intet Ondt skal vederfares. Jeg svarede ham korteligen, at det var noget, for hvilket jeg aldeles ikke frygtede, da jeg haabede, at nyde den Nytte, hvorfor Lov og Forordninger var indrettet, nemlig Ret.

Jmedens vi endnu talede om dette, kom een af de udsendte Sændere tilbage, og berettede, at de ved den flittigste Undersøgning ikke havde fundet erlange nogen tilforladelig Efterretning om Capitainen, men at de paa én afstedes Vey havde fundet et Menneſke, som var styrtet med Hesten, og at begge vare døde, saasom nu Klædedragten gav dem tilkiende, at han maatte have været Officier, havde de bragt ham hjem med sig, i Tanke, at det maaskee kunde være Capitainen, som de søgte efter. Han blev strax bragt ind efter Dommerens Befalning, og isnede det over mit hele Regeme, da jeg saae ham; Her manglede endnu en Ting til min Befrielse,

frielse, nemlig Vidner paa, at det virkelig var ham; Jeg og Palm kiendte ham fuldkommen, men alt det kunde endda ikke hielpe; Dommeren befalede derpaa, at man nøye skulde eftersee i hans Klæder, om man ikke kunde finde nogen Ting, som kunde tiene til Oplysning i Sagen. Til al Lykke fandtes tvende Ting deri; Først, en Copie af det Brev til Gierlinghout, i hvilket han udsøker ham at møde for et par Pistoler; for det andet et Brev, som han havde skrevet til en Lieutenant ved Navn Reech, hvortil han tilkiendegiver ham sit Forehavende, og beder ham, at, i fald han var saa lykkelig at nedlægge sin Modstandere Gierlinghout, og han altsaa maatte flygte, han da vilde drage Omhu for at forskaffe ham sin Frihed, men hvis Gødden skulde ramme ham selv, da at lade ham begrave. Der behøvedes nu ikke mere til fuldkommen at overbevise Dommeren om min Uskyldighed, hvorfor han og strax forkyndede mig min Frihed, og viiste han en særdeles Glæde over min Befrielse.

Da jeg tillige med Palm kom uden for Arresten, mødte vi Grev Tafel; Den stakkels Greve omfaunede mig, og med de mest forbindtlig Ord bevidnede sin Glæde over min Befrielse. Han fortalte, at han nu nyligen var

bleven underrettet om, hvad som var hændet mig, og at han derudover havde hastet for at komme mig til Hielp; Han bad os derpaa hjem med sig til Aftens-Maaltid. Det første, jeg spurgte ham om, var Gierlinghout, han svarede, at han allerede havde draget Omsorg for at lade ham føre hjem, og at han formedelst det nye Vensteb, der allestider havde været imellem dem, havde besluttet at besørge hans Begravelse, hvilken og nogle Dage derefter med megen Stads blev fuldbyrdet.

Dagen derefter inviterede Greven os ud paa et lidet Gods, som han havde uden for Byen, og sandelig, jeg fortrod ikke, at jeg havde taget derud; Det var et Stæd, som aldrig kunde findes Noget til, i det mindste ikke bedre i Henseende til Forslystelser, det viiste fuldkommeligen Anlæggerens store Smag og Skienksomhed; det laae paa en slet og jevn Plads, og kunde man fra samme see til alle fire Kanter. Paa den ene Side af Bygningen havde man Seen midt for sig, hvorfra man kunde see alle Skibe lige til den mindste Baad, som senlede ind til Byen, paa de tre andre havde man Vandevenen, og kunde ingen passere forbi, uden at blive observeret; Strax neden for Bygningen var en liden Skov, fra hvilken man den hele
Dag

Dag hørte den angnehmmeſte Muſik af Fuglene, ſom i Hobetal forſamlede ſig i ſamme. Tvende prægtige Haver, hvorudi intet manglede af alt det, ſom kunde opvække Forundring, foretogede dens Smukhed, fort at ſige, der manglede intet af alt det, ſom kunde forſkaffe Fornøvelſer, og opmuntre Sindet.

Graven, ſom ſaae den Fornøvelſe, jeg fandt i dette Stæd, opholdt ſig der længere, end jeg ellers havde agtet. En Aften, efterat jeg havde ſpiſt, foretog jeg mig en Spadſeretur i Skoven, ſaaſom jeg nu gik fordybet i Tanker, bragte ſamme mig meget længere ind i Skoven, end jeg havde agtet mig, omſider blev jeg træt, jeg ſatte mig paa Marken for at hvile mig lidt, og derpaa at vende tilbage i Jien, men juſt, ſom jeg havde ſat mig ned, hørte jeg en Lyd af et Menneſke, der ynkeligen jamrede ſig; Jeg ſtod ſtrax op for at efterforſke hvad det var, for i ſald det ſkulde være et Menneſke, ſom var geraaden i en eller anden Omſtændighed, da at komme ham til Hielp. Jeg gik efter Lyden, og et lidet Stykke derfra fandt jeg imellem nogle Træer et Menneſke ſtærk blefferet; Formedelt det meget Blod, ſom var løbet af ham, ſaae jeg, at han havde ikke meget tilbage; Jeg gik dog hen for at ſee, om der intet Haab kunde

gives til Redning, men hvor forskrekket blev jeg ikke, da jeg ved nære at betragte dette Menneſke kiendte i ham den tydſke Tienere, ſom havde været Marſagen til min Ulykke. Han kiendte mig ſtrar og gav et hæftig Skrig af ſig, han bad mig paa det ynkeſtigſte at forlade ham hans Ondſkab; Han benyttede ſig af den elendige Tilſtand, hvorudi han befandt ſig, ſom en bevægende Marſag til at villige i det begierte, og med de bevægeſtigſte Ord forſikrede mig, at der var intet ſom foruroligede ham i ſin Død, uden det, at han ikke havde ſaaet Forladelſe af mig. Jeg tilgav ham ſtrar ſin Forſeelfe, og tillige lovede, at hvis det var Gersynets Willie, at han ſkulde blive reddet af denne Fare, jeg da i alle Maader vilde bevife ham min Hielp og Viſtand.

Jeg vilde derpaa have redet tilbage for at ſaae ham bragt hjem, men han forhindrede mig deri, ved at forſikre mig, at det var uſornødent, da Døden var ham uundgaaelig, ja, allerede ſaa nær, at han neppe troede, at han havde nogle Minuter tilovers. Han bad mig derpaa at anſøre noget, ſom han endnu for ſin Død havde at ſige mig, og da jeg havde tilladt ham det, ſagde mig fuldkommeligen om alle Ting med Le Mart, han fortalte, hvorledes han, nemlig Le Mart, da han havde udøvet ſin Ondſkab

Skab imod mig, havde strax, førend han endnu
 flygtede, ladet ham kalde til sig med den Hores-
 vending at belønne ham videre for den Tieneste,
 han havde gjort ham; Men at Mart, da han
 traadde ind i Kammeret, havde fyret løs paa
 ham med en Pistol, i Tanke, at dræbe ham,
 og derved forekomme, at der ingen skulde fin-
 des, der havde været Medvidere i denne affæ-
 lige Gierning, og siden skulde forraade ham:
 Dog havde han ved Le Marts Uforsigtighed
 undgaaet Skuddet, og fundet Venlighed til at
 tage Flugten; Han fortalte videre, at han siden
 den Tid længe havde sfiult sig i E **, indtil han
 endelig ved en Hændelse fik spurgt Le Marts
 Ded; Han havde derpaa begivet sig fra E **,
 og paa Venen havde han faaet en fuldkommen
 Underretning om, at jeg ikke var bleven dræbt,
 hvilket han forsikrede, at have forarsaget ham
 en særdeles Glæde. Efterdi han nu, som han
 sagde, havde samlet sig en Deel Penge, deels
 i min Tieneste, deels ved de Douceurer, han
 havde faaet af Le Mart, havde han anlagt
 samme i adskillige Varer, hvilke han havde
 reyst omkring i Landet med. Saadan sin Kjøb-
 mandsskab havde han lykkeligen fortsat lige ind-
 til denne Tid, da han havde foresat sig at reyse
 til G ** for der at sætte sig ned, og i Rolighed

tilbringe sin øvrige Leve-Tid, men at han paa det Stæd, jeg fandt ham, var bleven overfaldet af nogle Stratenrøvere, hvilke, efterat de havde frataget ham hans Penge og øvrige Vare, paa det ynkeligste havde medhandlet ham. Hermed endte han sin Fortællning, og begyndte alt hans Mæle, at blive saa tykt, at det var neppe jeg kunde forstaae det sidste af hans Fortællning. Jeg fornåm da, at der var ikke megen Tid tilovers, hvorfor jeg ikke heller længer opsatte den Pligt, som Religionen paalagde mig. Jeg forestillede ham Døden og det vigtige Trin, han nu havde at giøre, og bad ham, nu ikke mere at tænke paa det Nærværende, men allene at fæste sine Tanker paa det Tilkomvende.

Han saae mig an med et muntært Ansigt, og forsikrede, at han aldeles ingen Frygt havde for Døden, da han i sin Siæl fandt den Trest, at han fuldkommen var forsonet med sin Gud, og at intet forhindrede ham at døe med Rolighed, nu da han igien havde faaet mig at see og erlangt Forladelse for sin begangne Forseelse. Han anbefalede derpaa Himmelen med Suk og Bøn, at den vilde være ham naadig, hvorpaa han rakte mig sin Haand for at tage Afsked; Han vilde have talet mere, men et Hif betog ham Anden, og med det samme skildte ham ved Livet.

Det

Det var allerede langt ud paa Natten, ferend dette bedrøvelige Skuespil fik Ende; Jeg begav mig derpaa tilbage for at faae ham bragt hjem. Paa Benen mødte jeg Greven og Palm til Hest, ledsaget af fire Tienere, som revste omkring, og søgte efter mig; De viiste en særdeles Fornøjelse over det, de fandt mig; Greven fortalte, hvilken Urolighed min Udeblivelse havde foraarsaget dem, og bad, at jeg dog vilde stille hans Nysgierighed ved at underrette, hvad der kunde have foraarsaget samme. Jeg fortalte ham den hele Passage, hvorpaa han strax gav Ordre til sine Tienere, at de skulde drage Omsorg for at faae det døde Menneske hjembragt. Saaom det nu var et meget angenemt Vænr, lod Greven Hestene gaae tilbage, og vi fortsatte Benen hjem til Gods, under adskillige Samtaler om denne Passage. Dagen derpaa lod Greven, der i alle Ting ville vise den Kierlighed og Godhed, han bar for mig, gjøre Anstalt til den Dødes Begravelse, og skeede samme trende Dage derefter paa Grevens eget Gods.

Vigtige Forretninger kaldte nu Greven tilbage til Staden igien; Samme nødte mig til at forlade et saa kært og angenemt Sted, der saa ofte havde bortdrevet min Bedrøvelse, og forskaffet mig de enskeligste Forlystelser. Jeg

faldt herudover til en Melancholie, som jeg med
 al min Magt ikke var i Stand til at tvinge; Jeg
 segte at følge den, men Greven, som gav me-
 get nye aag paa alle mine Foretagender, mer-
 kede snart samme, han fornåm snart, at Aars-
 sagen til min Bedrøvelse reyste sig deraf, at jeg
 skulde forlade det Sted, hvor vi opholdt os, og
 som han saae gandske at have indtaget mig.
 Han tog heraf Anledning til at skifte med mig,
 nu min Ven, sagde han, nu længes de vel ef-
 ter igien at komme til Byen, jeg frygter for, at
 jeg har gjort dem Tiden for lang, og at den
 Eensomhed, som hersker her paa Landet, har
 forårsaget dem Kiedsommelighed. Jeg kunde
 nu ikke længere følge mine Tanker; Ach Herr
 Greve! sagde jeg, gid mine Omstændigheder
 tillode mig at leve her bestandig, da vilde jeg
 med Foragt ansee alle andre Fornøjelser; thi
 hvem kan vel blive kied af et Sted, der forskaf-
 fer saa mange Forlystelser; De mener maaskee,
 at Byen skulde falde mig kiere, nej! jeg for-
 sikrer Dem, at, ved det jeg allene tænker der-
 paa, forfalder jeg til Tungsindighed. Han
 gav sig til at lee; Min Ven! sagde han, for-
 lad mig, at jeg har sat Dem paa Prøve, det
 er allene skeet for at saae Dem til fuldkommen
 at yttre Deres Tanker, jeg er af samme Me-
 ning,

ning, som De, og forsikrer jeg Dem, at saasnuart jeg har bragt de Ting i Orden, som nu nede mig til at forlade dette Sted, skal vi ved Forsynets Hielp samles her igien. Jeg har, sagde han videre, ladet anlægge dette Sted allene for at nyde nogen Rolighed, naar mine Forretninger kan tillade mig at være fra Staden, og finder jeg her en fuldkommen Tilflugt imod alle de Uordentligheder, som herske i Byen.

Vi fastsatte nu vores Rejse til den anden Dag, og, paa det vi i betids kunde naae til Byen, som var 9 Mile fra dette Sted, hvor vi opholdt os, begave vi os den anden Morgen meget tidlig paa Rejsen, men neppe havde vi lagt 3 Mile tilbage, før end følgende Tildragelse mødte os.

Paa Rejsen, som vi skulde rejse, var en stor Broe, under samme sled et Band, der undertiden vorede saa højt, at det skulde Broen, og gjorde, at man mange gange ikke kunde komme over uden at underkaste sig Livsfare. Greven, som vilde være underrettet, om Bandet var højt eller lavt, før end han videre fortsatte sin Rejse, lod en af Tjenerne rejse derhen for at efterforske samme. Vi lode imidlertid vore Heste puste, og forfriskede os med de Sager, vi havde med os. Da det nu ikkun var en liden Mil fra det Sted, hvor vi hvilede, til den omtalte

omtalte Broe, havde vi, førend endnu en Time var forløben, Tieneren tilbage igien. Han berettede, at Vandet var gandske lavt, og at man uden ringeste Fare kunde komme over. Han berettede videre, at han ved den anden Side af Broen havde seet endeel Mennesker til Hest, der havde havt i Sinde at tage over, men at de ved hans Ankomst havde afftaaet fra sit Forsæt, og i den sted posteret sig ved Enden af Broen. Vi gjorde os aldeles ingen Tanke om denne Relation, hvorpaa vi strax steg til Hest, og naaede paa mindre end en halv Time til den omtalte Broe. Forgieves sagte vi at komme over den; thi de omtalte Personer, dem Erfarenhed lærte os at kende som Røvere, havde indtaget den nederste Ende af Broen, og med Kaarden i Haanden forbed os Passagen.

Unsereren for disse Skielmer reed strax frem og formanede os til med det Gode at overgive os, thi hvis vi gjorde ringeste Modstand, maatte vi vente os den haardeste Medfart. Vi bleve særdeles forbittrede over et saa dumdriftigt Forlangende, og omendskiont det syntes uligt at indgaae i nogen Føgtning, da vi kun vare 5 imod 12, saa besluttede vi dog fer at doe paa Stedet, end vffe os fere ved at villige i disse Røvers ugudelige Forslag. Vi svarede ham
derfor

derfor intet paa hans Forestilling, men gav Hestene af Sporene og med Kaarden i Haanden søgte at bane os Vejen. Røverne, der ikke havde været noget Ansald forventende, bleve bragte i Vorden, men de satte sig i en Hast i deres forrige Stilling. Slaget begyndte nu for Alvor, ingen af Delene vilde give sig tabt. Greven søgte overmaade hidsig, og ved sin Tap- perhed nedlagde 3 af Røverne. Jeg og Palm trænede os igiennem dem, og ansaldt dem bag til, hvorudover de saae sig nødt til at dele sig i tvende Parter. Herved naaede vi lykkeligen vort Forsæt; thi paa mindre end en Time ned- sablede vi 8 af disse Stielmer, de øvrige 4 ud- mattede af de mange Blesurer, de havde faaet, saae sig ikke i Stand til at byde os Spidsen, og bleve derfor uden nogen synderlig Umage ta- gen til Fange. Greven lod dem derpaa ved nogle Bønder, som han ved en af sine Tienere havde sammenkaldet af de omkringliggende Eg- ne, bringe til Byen, og overlevere i Justitiens Hænder, og fik de nogle Dage derefter den Løn, som deres Gierninger havde fortient.

Greven var meget udmattet, desuden havde han faaet en Blesure i den højre Arm, som nødte os til at opsætte vor Rejse for den Dag. Om trent en Miil derfra, affides fra
Byen

Bøen, boede en Adelsmand ved Navn Hamler, som var Grevens meget gode Ven. Vi tog derhen, og sandelig vi sandt der alt, hvad som kunde tiene os til Forfriskning. Hamler var en af de lystigste Personer, jeg har kiendt, og forskaffede han os ved denne sin Munterhed tusinde slags Fornøjelser. Vi fortalte ham, hvad som var hændet os, og da han hørte, at Greven var blefferet, vilde han have giort Anstalt at forskaffe ham en Læge, men Greven vilde ikke tage derimod, han forsikrede, at den ikke var af saa stor Betydning, at vi jo selv kunde forbinde den; Med at antage en Læge, vilde han lade heroe til han kom hjem. Vi forbandt den derpaa saa godt, som vi kunde, og da den syntes at være gandske ringe, blev det besluttet, at vi Dagen derpaa igien skulde begive os paa Reysen. Vi fuldførte og virkelig vort Forsæt, thi den anden Dag om Aftenen naaede vi lykkeligen til Bøen.

Greven hastede nu med at faae sine Affairer tilendebragt, men imidlertid han var beskæftiget dermed, indfaldt han i en hæftig Proces med en Adelsmand ved Navn Sejerton, som reent forstyrrede vores Desein, som var igien at reyse til hans Gods, saasnart som han havde tilendebragt sine Forretninger. Aarsagen til
hans

Hans Proces var denne: Greven havde foruden det Enstædt, som vi nylig kom fra, et andet, som ikkun var 3 Mile uden for Byen, hvilket han havde tilkøbt sig af denne Adelsmands Fader, men som i Smukhed aldeles intet havde at sige imod det andet. Sejerton paastod, at Greven skulde lade ham faae Godset tilbage imod at han udbetalte ham den Sum, som han havde givet hans Fader. Greven var gandske ubevægelig ved Sejertons Forlangende, og svarede, at det var noget som var ugierlig, da han allerede ved et Testamente havde bortgivet samme til en Frue, som var ham nær beslagter. Sejerton blev meget forbittret over det Uslag, Greven gjorde ham, og svarede, at siden han ikke med Villighed var at bringe til Raisson, maatte han ikke fortryde paa, at han tog sin Tilflugt til Retten; Greven svarede ham med Patter, at det aldeles ikke skulde fortryde ham, hvor, eller til hvem han tog sin Tilflugt, da han vidste, det var en Sag, hvori Retten ikke kunde dømme uden til hans Fordeel, da han ikke i Loven fandt noget, der kunde berettigge dem til at dømme anderledes.

Sejerton anlagde ham derpaa Proces, der blev sat Commissarier i Sagen, og til al Ulykke for Greven saadanne, som havde Horn i Siden

Siden paa Sam, og allene søgte efter Lærlighed til at faae sit Had fuldført. Nu lagde de alle Aarer om Borde for at styrte Greven, og det lykkedes dem og. Det var bekiendt, at Sejertons Fader nogle Aar for hans Død havde været ligesom uden for sig selv, og at han i den Tid ofte gjorde, hvad som baade kunde være til Skade for ham og hans Efterkommere, hvilket aldrig havde skeet, naar han havde havt fuldkommen Brug af sine Sandser, og at Greven just i den Tid havde kjøbt ham Godset af; En Kundskab, der fuldkommen tjente dem til at fuldføre, hvad de havde i Giærde; De paastode derfor for Retten, at det Kjøb, som Greven havde sluttet med Sejertons Fader, maatte gieres ugyldig, saasom samme var skeet paa en Tid, da han ikke havde fuldkommen Brug af sin Fornuft, og at Greven maatte tildømmes at afstaae Godset til Sejerton imod at nyde hvad han havde betalt til hans Fader, som de sagde var ikkun tredie Delen af hvad Godset var værdt; Retten torde ikke dømme i denne Sag, men indsendte det for Parlamentet. Dette dømte strax Sejertons Paastand at være billig, og paalagde Greven at faae Godset imod Annammelsen af den Sum, han havde givet for samme, dog med det Forbehold, at Sejerton skulde

ſkulde betale ham, hvad han havde udlagt til ſammes Forbedring og Proceſſens Omkoſtinger ſkulde være lige paa begge Sider.

Greven blev overmaade forbittret over den ubillige Dom, ſom var fældet i hans Sag. Jeg og Palm var juſt hos ham, da ſamme blev ham forkyndet, han vilde ikke høre derpaa, men ſluttede ſig tillige med mig og Le Palm inde i et Kammer, og overgav ſig til ſaadan Græmmelſe, at jeg ſtod i Frygt for hans Liv. Jeg ſøgte paa alle muelige Maader at opmuntre ham, men det var mig reent umueligt; Min Ven! ſagde han, jeg græmmer mig ingenlunde for det Tab, jeg har lidt, da det ikke engang kan regnes for noget Forliis, men allene for den Tort, mig derved er tilføjet, da jeg er bleven tvungen til at afſtaa det, ſom jeg engang redeligen har tilhandlet mig, og ſom ikke engang er mit, men allerede af mig til en anden er bortteſtamenteret, hvad Tort for mig, at jeg nu ſkal kalde mine Ord tilbage.

Den Græmmelſe og Forbittrelſe, ſom han var ſat udi ved denne Omſtændighed, bragte ham efter nogle Dages Forløb i en hidſig Feber; Jeg raadede ham, at han, for ikke at forſømme noget, ſom kunde tiene til hans Livs Bedligeholdelſe, ſkulde antage en Læge, men han afſlog min

Begiering. Jeg og Palm skiftedes til at være hos ham; Den fjerde Dag begyndte Feberen stærk at tiltage; Han skikkede Bud efter Notarius, og lod skriftlig optegne, hvorledes der i alle Ting skulde forholdes efter hans Død; Han uddelede rigeligen til enhver af sine Benner, men forglemte dog ikke de fattige; Han lod derpaa indkalde alle sine Folk, og belønnede enhver af dem i sær for deres Troskab. De Stakler vare næsten færdige at svømme hen i Graad over at see deres Herre saa nær ved Deden, og var det ret ynkelig at høre, hvorledes de hade og indstændig anraabte Himmelen om Hielp.

Da han nu havde uddeelt Foræringerne til sine Folk, sagde han til mig og Palm: Men hvad skal jeg byde Eder, det er billigt, at I ogsaa nyder noget til Erindring af det Venſkab, der har været imellem os; Belan! sagde han til mig, tag imod det Guds, som De saa nedig forlod, men som noget, jeg er Dem skyldig for det Venſkab, de stedse har viist mod mig. Himmelen give, at de i mange Aar maa besidde det med Rolighed, og er det eneste jeg forlanger dette, at de undertiden vil tænke paa deres afdøde Ven. Jeg vidste nu ikke, hvorledes jeg skulde udfinde Ord nok til fuldkommeligen at overbevise ham om min Taknemmelighed; Nu
da,

da, sagde jeg, den Douceur, De har gjort mig, er saa stor, at jeg neppe kan tage derimod, fornemmelig, da samme skal være en Belønning for det Venſkab, ſom De behager at ſige, jeg har baaren for Dem; thi ſamme er jo alt rigelig nok belønnet, da De igien har beæret mig med Deres Venſkab; men da De ved Deres Godhed har gjort mig til Ehre deraf, da var forſikret, at jeg ene vil benytte mig af det, for der i Stilhed at begræde ſaa kier en Ven, og maae De viſt troe, at det Venſkab, ſom er knyttet imellem os, ſkal holdes ubrydelig, og min Kierlighed for Dem ſkal følge mig i Graaven. Han teſtamenterede derpaa Le Palm 1000 Pund Sterling, og bad, at han ligeledes vilde antage ſamme ſom en Erindring af hans Venſkab. Da nu alt dette ſkriftlig var forſattet og undertegnet af Bedkommende, ſagde han, nu er jeg førſt rolig, nu kan jeg med Glæde afſondre mig fra dette Forſængelige, da jeg her nogenledes har opfyldt mine Pligter; Jeg mærker nu, at jeg ikke har megen Tid tilbage, og at Døden ſnart vil opløſe det Baand, ſom holder mit Liv; Det er nu fornødent, at jeg fæſter mine Tanker til noget høiere; Han vendte ſig derpaa om fra os, og hendrev næſten tre Timer med Suk og Bøn til Himmelen, hvorpaa han

bad mig, at jeg vilde giere Anstalt til at for-
 skaffe ham en Præst. Jeg opfyldte strax hans
 Begiering. Præsten kom, og efter foregaaende
 Bereedelse meddelte han ham Sacramentet.
 Da Præsten havde forladt ham, begyndte Eng-
 dommen saa stærk at tiltage, at den bragte ham
 i et hæftigt Raserie, men det varede ikke længe,
 han kom strax til sig selv igien; En liden Stund
 derefter klagede han sig meget for Tørst, jeg gif
 strax hen for at give ham noget at lødskke sig paa,
 men førend jeg kom til Sengen igien var han al-
 lerede død.

Sorg og Klager opfyldte nu det hele Huus,
 der var ikke een af hans Folk, som jo hiertelig
 begræd hans Død, og ligesom bebrejdede Him-
 melen, at den saa tidlig havde berøvet dem ham.
 Ja jeg var selv næsten uden for mig selv, og
 kan jeg sandelig ikke uden med Nød beskrive den
 Bedrøvelse, som denne Skilsmisse forarsagede
 mig. Venstabs Plikt paalagde mig nu at bære
 Omsorg for hans Begravelse, og da samme var
 forrettet, begav jeg mig tillige med Palm ud
 til det Gods, som Greven ved sin Død havde
 foræret mig, efterat jeg først havde gjort An-
 stalt til, at alle de Breve, som indløbe til mig,
 maatte blive skillede ud til mig, og besluttede
 jeg, ved mig selv aldrig mere at tage til Byen
 igien. Jeg

Jeg indrettede nu mine Sager paa en ordentlig Fod, og sandelig, jeg havde kundet levet fornøjet, hvis ikke min Glæde var bleven forbitret af den Bedrøvelse, jeg følede over at have mistet Eder. Næsten et halvt Aar forløb paa denne Maade. Imidlertid var der indløbet Skrivelser rundt omkring fra alle Stæder i Provinjerne, men ach! de tiende ikkun til desømmere at forøge min Sorg og Bedrøvelse, thi de gik alle ud paa et og det samme, nemlig, at de ingen Oplysning kunde give mig om Eder, jeg troede nu vist, at I, min allerkiæreste Betty, paa een eller anden Maade maatte være omkommen, og at jeg altsaa paa evig Tid havde mistet Eder. Den Bedrøvelse, hvormed jeg dagligen gik og plagede mig, bragte mig omsider i en hæftig Sygdom; Tusinde gange ønskede jeg, at samme vilde stille mig ved et saa kummerlig og menfommelig Liv; men forgieves, jeg maatte i mindre end en Maaned see mig fuldkommen frisk.

Min Tungsindighed begyndte nu alt mere og mere at tiltage, og da jeg mærkede, at samme meget forårsagedes af den Eenlighed, i hvilken jeg levede, besluttede jeg at foretage mig en Rejse udenlands. Jeg stod længe i Uvisshed med mig selv, hvorhen jeg vilde tage Touren; Omsider besluttede jeg at rejse til R**.

Jeg aabenbarede det for Le Palm, han søgte paa alle muelige Maader at faae mig overtalt til at afftaaе fra mit Forsæt, men alle hans Forestillinger kunde ikke hielpe, jeg blev ved mit engang sluttede Forsæt; Der var ifkun en Forhindring i Vejen for min Kense, nemlig mit Gode, jeg maatte anskaffe mig een, der, imedens jeg var borte, kunde forestaaе det, og hvem skulde det vel være. Efter nogen Overvejelse besluttede jeg, at giøre Le Palm til Forvalter over Godset, og give ham alle Ting i Hænder; Jeg lod ham vide min Beslutning; Den stakkels Ven blev næsten utroestelig, ach! sagde han, hvor handler De ikke barbarisk, i det De nægter mig at følge med, da De derved gandske unddrager mig Deres Nærværelse. Hvorledes skal jeg kunde leve fornøyet, naar jeg er skilt ved Deres Omgang, ach nej! giør ikke det, da jeg forsikrer, jeg heller begierer at døe, end at leve foruden Dem. Jeg overvandt ham dog omsider ved at forestille ham, hvor høyt nødvendigt det var, at jeg der kunde have en Ven, den jeg i alle Ting kunde lide paa at drage ligesaa stor Omhuе for alle Ting, som om jeg selv var nærværende.

Da jeg nu havde sat alle Ting i den Orden, at jeg med Sikkerhed kunde forlade Godset,

set, lod jeg giøre Anstalt til min Reysse. Jeg fragtede et Skib, og da jeg havde bragt mine Sager til Skibet, begav jeg mig selv om Bord. Reysen var overmaade behagelig, formedelst det angennemme Væyr, som vi havde den hele Vey, og efter saa Dages Forløb kom vi lykkeligen til N * *. Min Skipper skaffede mig Logis hos en Capitain, en Mand, der i Enslighed intet eftergav Hamier, hvorom jeg før har talt. Denne forskaffede mig Bekiendskab med adskillige Herrer, iblant hvilke jeg i Besynderlighed udvalgte een ved Navn Hobtly, en Mand, der ved sin store Forstand havde tilbragt sig alles Hønhagttelse; Med denne indgik jeg frem for andre et særdeles Venskab. Han stod færdig at begive sig til E * *, udi en Regieringen vedkommende Affaire; Han tilbød mig at følges med. Intet Tilbud kunde være mig mere behagelig end dette, da jeg havde en særdeles Eyst til at reyse. Jeg takkede ham derfor paa det kierligste, og forsikrede ham, at det skulde være mig en særdeles Fornøjelse, stedsse at nyde hans Umgjængelse.

Nu giordes alle Ting færdige til vores Afreise; Vi steg om Bord paa et af de kongelige Skibe, som var bestemt til at føre os til E * *, og langede, uden at noget besynderligt mødte

os, lykkeligen til den forønskte Havn. Jeg
 havde nu næsten opholdt mig i to Maaneder der,
 da jeg igien begyndte at blive overfaldet af min
 forrige Melancholie. Jeg besluttede derfor, at
 begive mig tilbage til N * * igien, da jeg for-
 nam, at det var mig umueligt at naae Hensig-
 ten af min Rejse, nemlig mit Sindes Rolighed.
 Jeg sagde til Hobtly, hvad jeg havde i Sinde,
 nemlig at forlade ham. Han søgte paa alle mue-
 lige Maader at faae mig overtalt til at staae fra
 mit Forsæt, og bad, at jeg dog vilde opholde
 mig hos ham, indtil han havde bragt sine For-
 retninger til Ende, saa kunde vi følges ad. Jeg
 spurgte ham da, hvor længe han endnu kunde
 behøve at opholde sig der? Om 3 eller 4 Maas-
 neder, svarede han, tænker jeg vist at være sær-
 dig. Dette var et alt for langt Ophold for mig,
 der nu ikke mere længtes efter noget andet, end
 at rejse tilbage til N * *. Jeg bad ham der-
 paa, at tilgive mig, at jeg ikke kunde opfylde
 hans Ønsker, da vigtige Ting kaldte mig til-
 bage til mit Fæderneland. Da han nu for-
 nam, at al hans Ven var forgieves, lod han
 endelig af at anmode mig mere derom. Jeg
 gjorde Anstalt til min Rejse; Jeg var saa lyk-
 kelig, at komme med Hr. Capitain Hofley,
 hvilken jeg næst Skiebnen har at takke for, at
 jeg

jeg igien er bleven Enere af Eder, allerkiereſte Betty. Himmelen være lovet, der efter ſaa mange udfandne Elendigheder dog har ladet os ſamles for at være hinanden til Hielp og Trøſt. Han omſaunede mig derpaa paa det kierligſte, og med de meſt rørende Ord fornyede vi vores Kierlighed.

Denne Fortæling havde borttaget endeel af Natten, og altsaa begave vi os ſtrax til Hvile. Den anden Morgen meget tidlig, berettede en af Skibsfolkene os, at da han havde været oppe i Toppen og beſlaaet en af Seylene, havde han langt borte observeret et Skib, ſom han efter Udſeende havde anſeet for en Kaper, og at ſamme havde ſtullet op under en liden Ø. Capitain Hoſten, omendſkiønt han ikke kunde lide paa ſamme Beretning, lod dog ſætte alting i Stand til hans Komme. En Stund ud paa Dagenmerkede vi, at Matroſen havde havt Ret i ſin Beretning; thi vi ſaae ſamme Skib for fulde Seyl at ſætte efter os, men, ſaaſom vi baade havde et langt Forſpring for ham, og vort Skib deſuden var en meget bedre Seyler, undgik vi letteligen den foreſtaaende Fare. Natten derpaa fik vi et meget haardt Veyr, hvilket foraaſagede, at vort Skib blev læk, vi bleve derfor nødde til at begive os til en liden Ø for at ſaae vort Skib repareret.

Ime

Imedens vi havde dermed at bestille, blev een af de Matroser, vi havde bragt med os fra det andet Skib, angreben af en stærk Sygdom, da Sygdommen var paa det hæftigste, sendte han Bud efter Capitainen med Begiering, at han vilde komme til ham, saasom han havde noget at sige ham af Betydning. Capitainen indfandt sig strax hos ham, og efterat han paa hans Begiering havde sadt sig ned hos ham paa Sengen, aabenbarede han for ham, at han havde været Medvidere i tvende Mord, samt at han var den, der havde stukket hans Skib i Brand, og altsaa var Marsagen til vores Ulykke, han fortalte, at Misundelse over de Penge, som han saae, hans Kamerater havde forhvervet, havde, da han ikke kunde udfinde noget andet Middel til at stille dem ved samme, drevet ham til at fuldføre et saa ugudeligt Anslag.

Capitainen kom strax ind og berettede os dette, og tillige bad os at følge med sig, hvilket vi og gjorde. Vi fandt ham næsten ligesom i et Raserie; Samvittigheden opvaagnede og med Forstrækkelse lærde ham at kiende sine mange Forbrydelser, han saae nu, at hans Synder vare tusinde, der alle stod ham aaben, saasom han aldrig havde fortrydt en eneste af dem, eller gjort Fred med sin Gud; Han tabte
 Fornuf-

Fornuftens Brug, da han laae paa Bredden af Graven formedelst Eghdommens Hefstighed. Ach! et bedrøvet og elendigt Syn, det syntes umueligt, at han kunde frelses, og denne Umuelighed var een af de største Ulykker der kunde overkomme ham; Omfider undtes ham dog Fornuftens Brug, Barmhiertighedens Arme udstrakte sig over ham, da han syntes saa got som forloren; Han følede nu, hvad Regelmæssighed i Begierlighederne, og hvad Hellighed i Sæderne der var nødvendig i Livet til at afvende Dødens Forsærdesser, og at ansee dens Komme med et smilende Ansyn. Hans Hierte blev nu bedrøvet og opfyldt med Frygt, der nærmede sig til Fortvivlelse, da han saae, at hans Uret en kunde gotgjøres; Hans Paster fersfulgte ham, Samvittighedens Nag stod færdig at sønderlide ham, han merkede af Erfarenhed, hvad Selskab han efter Døden havde gjort sig skikket til, han saae, at han havde gjort sig ubeqvem til Medlem i den evige Salighed, ubeqvem, siger jeg, thi hvad Smag kan vel en Bølgstig finde i Omgang med de herliggiorte Aander, da alle Formaal ere forsvundne, alle Bølgsters Olie borte fra hans Brynde. Den Misundelige vil tørres bort af Sorg ved at betragte de Sandes Lyksalighed; Den Gierrige finder ingen Rigdomme,

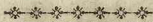

domme, Klangen af Mynten forskaffer ham ingen Anseelse, og Tallet paa Pengene ingen af Salighederne; Bedragere kan der ey nyde den grusomme Fornøjelse at bedrage de Uedelige; Nedrige Staa, Slaver af deres Fordeel kan de finde Fornøjelse i den rene og oprigtige Kierlighed, den største Fordeel Himmelen eyer, den Gnd som bliver, naar alle Ting forgaae, naar Haabet er forvandlet til Besiddelse, og Troen til Bessuelse.

Alle disse Betragtninger bleve ham nu forestillede mere levende, mere overbevisende end før, dette satte ham i en salig Bevægelse, han angrede, han bad, han vendte om, han vendte sit Hierte og Siæl til den Gud, som han havde fortørnet. Ach! hvilken usfatterlig Nytte har ver dog ikke den tvivlende Christen af Fornuftens Brug og Begrebernes Klarhed i sin sidste Døds Stund, han blev skildt ved al sin Tvivl, han oplivedes af Forjættelserne, hans Hierte bestrykedes og forvissedes om, at den Fader og Gud, i hvis Haand han havde befalet sig, vilde antage ham. Han bad os derpaa samtlig at forlade ham hans Forbrødelser, og da vi havde opfyldt hans Begiering, opgav han under Lovsange og Vresukke til Skaberen sin Aand.

Capitain

Capitain Hosten lod strax ved en af sine Matroser forfærdige en Kiste til ham, og man begrov ham paa Den. Hans Endeligt gav mig Anledning til adskillige gudelige Tanker, og at betraakte, hvilken en Lyksalighed det er for en Troende, at han kan døe uden Angest, uden Forvirrelse og Bestyrtelse ved Dødens Komme. Ach! tænkte jeg ved mig selv, hvor daarlige ere dog ikke de usle Dødelige, der finde Fornøjelse i at glemme den Told, de her betale Naturen, og da Eiaelens Udødelighed er den menneskelige Naturs Værelse og Lyksalighed, hvi tales da en derom med den samme betænksomme Munterhed, som de mest behagelige og glædelige Ting; Den Cirkel af Gierninger, som vi ere forbundne til at iagttage i denne Verden, er langt fra saa meget værd, at den skulde drive Estertanken bort om de adskillige Forskytelse, som det tilkommende Liv haver i sig, og dog giøre saa mange det. Ach! elendige Mennesker, tænkte jeg, der vil lade Tiden løbe uden at merke den, uden at føle sig selv, og undflye den indvortes Uro ved at tabe denne Deel af Livet. De vide, at Livet er en kort Vei til en evig Forandring, de ere overbeviiste om, at de have kunns Livets indskrænkede Tid til at berede sig dertil, men denne liden Tid er dem saa til Byrde, at de tænker

tænker kun paa at tabe dem; Det er dem en utrolig Bemeyelse at leve og tænke paa sig selv; Al deres Omforg er at glemme sig selv, og lade den korte, den dyrebare Tid uden Eftertanke forsvinde ved at besatte sig med Sager, som hindre dem i denne Betragtning. De leve, uden at have lært, hvad Liv og Død er, indtaget af denne Verden glemmer de det Tilkomende, som staaer færdig at rykke dem bort, uden Begreb om Salighedens Nødvendighed, uden at erstatte Uret, og levere uretfærdig; erhvervet Guds tilbage, uden at forlige sig med Næsten, og hvad er det vel Under, tænkte jeg, at de ved Dødens Komme sættes i Frygt og Skræk, at Tænkerne forvirres i en Mængde Betragtninger, og at ingen Ting overlægges ret, fordi der er alt for meget at betragte.

Jeg sad just i disse Tænker, da min Kie-
reste og begge Capitainerne kom og bad mig,
at følges med over paa Den. Vi steg derpaa
i Land, de havde ladet anrette et lidet Maaltid,
og da vi havde spist, fornøjede vi os med en
liden Spadsere-Tour. Da vi kom et lidet
Stykke ind paa Den, fandt vi en Abning i
Jorden, ligesom en Kielder, den samme fore-
kom os ligere til at være bygget af Mennesker,
end at være dannet af Naturen. Nysgierighed
drev

drev os til at stige der ned, men da vi vel kunde slutte, at den maatte være meget mørk, lod vi os fra Skibet af bringe nogle Lys. Vi steg derpaa ned i denne Kielder, og gik lange igiennem en Gang uden at observere nogen Forandring, omfider blev vi paa den høyre Haand vaer ligesom en Der; Vi lukkede den op og traadde der ind; Jeg blev til min største Forundring vaer Levningerne af tre døde Legemer. Et lidet Stykke derfra laae paa en Stubbe noget som lignede Papis. Capitain Hosley tog det fat for at see, hvad det var, men det var ligesom Isal, thi saa snart som han rørte ved det, faldt det fra hinanden som Støv, og forbleve vi altsaa uvisse om, hvad det havde været. Vi giættede os allene til, at der maatte have været Mennesker, der ved een eller anden uhykkelig Hændelse var kommen til denne De, og at de i Mangel af at blive reddet, havde maattet omkomme af Hunger. Capitain Hosley lod derpaa giøre en Kiste, i hvilken han lod legge disse Legemer, og nedsatte dem i Jorden. Vi begave os derpaa om Bord, og den anden Morgen hidsede vi Senl.

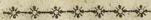
Vi fortsatte lykkeligen vor Rejse, og efter en kort Tids Forløb anlangede vi til N * *, som var det Sted, til hvilket Capitainen havde bestemt

bestemt sin Rejse. Vi tog Afsked med Capitain Hoffen, efterat vi rigeligen havde belønnet ham for sin Umage. Den anden Capitain forblev hos Hoffen, som ved Hielp af de Benner, han havde i R ** , forskaffede ham et Skib igien. Jeg og min Kiereste logerede os ind hos en Kiebmænd, ved Navn Gierlof for at faae istandsat de Ting, som udfordredes til at fortsætte vor Rejse til L **. Jeg nød her alle de Fornøjelser, som jeg vilde ønske mig; thi der Gierlof og hans Kiereste bleve underrettede om vore Hændelser, vidste de ikke, hvad for Forslystelser de skulde opfinde for at faae os opmuntrede, og til at glemme vore udstandne Gienvordigheder. Den kielige Omgang, som vi fandt hos disse Folk, opholdt os en lang Tid over den, som vi havde foresat os; Men endelig nødte vore Omstændigheder os til at tænke paa vor Rejse. Vi forskaffede os en Bogn og to Dienere, og begave os paa Benen; Der mødte os intet mærkværdigt paa vor Rejse, og inden en kort Tid saae vi det Gods, som Grev Tassfel havde foræret min Kiereste.

Saa som vi nu havde besluttet at oversalde Le Palm, saa at han intet skulde vide deraf, opholdt vi os to Mile fra Gaarden, indtil det blev mørk. Vi fastsatte derpaa vores Rejse
 igien,

igien, og da vi vare et Bøsseskud fra Gaarden, steg vi af og befalede Tjenerne at holde med Vognen, indtil de fik videre Ordre. Alle Ting gik nu saa stille af, som skee kunde, og merkede Palm ikke det mindste til vor Ankomst, førend vi traadde ind i Kammeret til ham; Han sad ved et Bord og skrev, i det samme kastede han sine Øjne hen til Døren, og da han saa os, gav han et heftigt Skrig af sig. Ach Tourmont! sagde han, allerkiæreste Tourmont! er det Eder, eller en Skygge, der minder mig om, at noget Ondt er Eder vedsfaret. Han sprang i en Hast op af Stolen for at see, om hans Øjne bedrog ham, eller det var saa i Virkelighed; Men hvor blev nu ikke hans Forundring omvendt til Glæde, da han kiendte os. Han omfaunede os paa det kierligste, og med Taarer bevidnede den Glæde, han fandt over at see os igien. Han skiendte lidt paa min Kiæreste, fordi han havde forsumt at skrive ham til, hvorledes det stod til med ham. Han fortalte, at han havde skrevet tvende Breve til M**, men intet Svar bekommet, hvilket havde sadt ham i en særdeles Bekymring, da han deraf havde sluttet, at han enten maatte have forladt M**, eller og at et eller andet uhykkeligt Tilfælde havde mødt ham, og at han nu

just sad og skrev paa det tredie, i Haab, at han dog engang maatte erlange nogen Underretning fra ham. Vi fortalte ham derpaa i Korthed alle Ting, samt at vi havde overlagt usformodentligen at overrumple ham, for derved at forarsage ham en desto større Fornøielse, naar vi kom saa usformodentligen. Han lod strax anrette et Maaltid, og drog Omsorg for, at vore Sager bleve førte til Gaarden. Vi satte os derpaa til Bords, og fordrevede Maaltidet under de kiertligste Samtaler og med Tak til Forsynet, der saa naadigen havde beviist os sin Hielp og Befrielse paa en Tid, da vi tænkte at være gandske forlorne. Vi steg endeligen op fra Bordet, og saasom vi vare meget udmattede af Renssen, begave vi os strax til Hvile.

Dagen derpaa begyndte vi at giøre Anstalt til vores fuldkommen Foreening, og blev samme otte Dage derefter i al Stilhed forrettet paa vort eget Guds. Ingen Tid har været mig fornøieligere end denne; Jeg glemte nu reent alle mine forrige ustandne Gienvordigheder, nu da jeg saae mig Ehre af den, som jeg elskede høyere, end mit eget Liv, og som giengieldede min med en ligesaa stor og oprigtig Kierlighed. Jeg skammede mig nu ved min Ukiensomhed imod Forsynet, der uagtet at min Ukiensomhed havde ladet

ladet alle Ting udfalde til mit Beste, og jo mere denne min Ufsionsfomhed lyfede mig i Nyene, jo mere opvakte det mig til Taknemmelighed imod en faa from og god Skaber. Jeg bad Himmelen at velfigne vort Egettefab og befluttede, at anvende al min øvrige Levetid allene til hans Ære.

Vi fkreu derpaa til Madame Timan, og underrettede hende om vores Tilbagekomft. Denne vor flakkels Veninde indfandt fig nogle Dage derefter hos os paa vort Gods. Hun vidfte neppe at udfinde Ord til at tilkiendegive den Glæde, hun følede over at fee os fuldkommen foreenede. Imedens hun opholdt fig hos os, befaae vi Godset, og maatte jeg tilftaae, at der aldrig kunde findes noget, der kunde overgaae det i Behagelighed. Madame Timan opholdt fig hos os i fiorten Dage, hvorpaa hun begav fig hjem igien.

Nu begyndte vi at indrette vore Sager paa en ordentlig Maade. Vi forfkaffede alt, hvad fom udfordredes til en fuldkommen Huusholdning, og fattede alting paa den Fod, fom fontes beft at kunde tiene til vor Rolighed. Den flakkels Valm, faafom han meente, at hans Nærvarølføe ffulde være os ey allene til Bryderie, men maafkee endog til Riedfommelighed,

havde vildet forlade os, men vi braagte ham ved vore indstændige Bønner til at forandre sit Forsæt. Nu besluttede vi tre, nemlig jeg, min Kiereste og Le Palm, aldrig at skilles ad, men stedse, i hvad der endog maatte paakomme af Lykke eller Ulykke, at være hverandre til Hielp og Bistand.

Tolv Aar gik nu saaledes hen i de allersejeste Fornøjelser, og uden at jeg merkede ringeste Spor af en umild Lykke. Jeg troede nu gandske vist, at der ingen flere Ulykker kunde møde eller ramme mig. Ach! daarlige Hierte, der saa let kan lade dig indtage af Verdens smigrende og behagelige Forestillinger, og derved blive bragt til gandske at glemme dig selv, og hvad du er, og derved saaledes dykker dig i Søvn, at du en kan see, ja ikke engang gjøre dig en Tanke om Faren, førend den pludseligen overfalder dig, og da med eet, saasom den kommer saa uforventendes, og paa en Tid, da du anseer dig som fuldkommen sikker, med eet undertrykker dig, og støder dig til Grunde.

Jeg, som var ofte prøvet, og havde iagenemgaaet saa mange Afvekslinger af Lykken, burde have kiendt dette, og ikke saa let ladet mig forblinde; Men ach! jeg syntes, at min Lykke var saa stor og saa befæstet, at ingen Modgangs Storm

Storm kunde berøve mig samme. Jeg tænkte at være sikker i min Gemahls Arme imod alle de Modgangs Storme, som vilde angribe mig, men jeg glemte, at han var dødelig, og merkedede derfor ikke, at jeg stod færdig at miste ham.

En Dag vare vi inviterede til en Adelsmand, som boede et lidet Stykke fra vort Gods. Under Maaltidet blev min Gemahl angreben af en heftig Melancholie, den han dog ingen Aarsag kunde finde til; Han sagde at delge den, men forgiæves, man merkede det strax, det forarsagede en Forvirrelse i det hele Selskab. Enhver gjorde sig Umage for igien at faae ham opmuntret, men det lykkedes dem ikke. Han maatte stige op fra Bordet, og jeg fulgtes med ham ned i en liden Have, som var tæt ved Bygningen. Jeg bad ham med de bevægeliigste Ord, at han dog vilde sige mig Aarsagen til hans Bedrøvelse; Ach min Allerkiæreste! sagde han, jeg forsikrer Eder ved Gud, at det er en Sag, som er mig ubekiendt, og sandelig, jo mere jeg søger efter Aarsagen, jo længere bliver jeg ført bort fra den; Jeg frygter, give Gud! at min Frygt maatte være ugrundet, at det er en Forvarsel for noget Ondt, som skal møde Eder, men Himmelen lade mig aldrig leve den Tid, at jeg skulde see mig skildt ved Eder.

Smerte for en Elskere, der agter Eder høyere end sit eget Liv, og, som for Eders Rolighed med Glæde opofrer sig til en bestandig Uroe.

Jeg søgte nu paa alle muelige Maader at faae ham overtalt til at lade denne Tanke fare, forestillende ham, hvor høyt fornødent det var baade for hans og min Rolighed at hemme en Bedrøvelse, der ellers kunde foraarsage ham en Sygdom, ja maaskee forvolde, at jeg paa evig Tid kunde miste ham. Ach! sagde jeg, hvilken Elendigheds Afgrund vilde I ikke derved styrte mig udi, hvad Pine og Bedrøvelse vilde ikke dette foraarsage mig! Han lovede mig at giere sig al Umage for at bortrydde disse Tanker, og saae jeg ham med en ubeskrivelig Glæde lidt efter lidt at blive bedre. Herr Melbye, dette var Adelsmandens Navn, sparede intet af alt det, som kunde tiene ham til Opmuntring, men han sad ved alle disse Fornøelser allene som en fiedsommelig Tilskuer, og skulde han undertiden vise sig munter, var samme saa tvunget, at enhver læt kunde merke hans Forestillelse.

Da jeg nu fornam, at Selskabet i Steden for at opmuntre ham, meget mere foregedede hans Tungsindighed, foreslog jeg ham at reyse hjem. Han fandtes længe uwillig til mit Forslag, foregivende, at det var en Skam, at han

Han skulde være den, som brød Lauget, og altsaa betog de andre Jorneyelsen. Endelig fik jeg ham overtalt, og vi tog strax Afsked fra Selskabet, og begave os hjem. Jeg havde neppe faaet ham til Sengs, forend han igien blev overfaldet af sin forrige Melancholie, og endtes samme ud paa Natten med en hidsig Sygdom. Jeg lod strax en Express afgaae til L * *, for at hente en af de meest erfarne Læger. Han indsendt sig Dagen derpaa, og forsikrede, at Sygdommen ikke var saa farlig, samt at han forhaabede, inden saa Dage at see ham fuldkommen bragt til Rette igien; Men ach! det var allene for at trøste mig, jeg saae, uagtet hans Løfter, at min Gemahls Sygdom dagligen formeredes, indtil han paa den syvende Dag faldt i et stærkt Kaserie. Han forblev i denne Tilstand indtil han den ottende Dag imod Aftenen bekom sine Sandser, og syntes det nu virkelig, at han igien skulde komme sig, efterdi Sygdommen ikke mere arbejdede med den Force, som tilforn.

Men ach! denne Forbedring var allene et Forvarsel for Døden. Han blev bedre, allene for at tilkiendegive mig samme og min Ulykksaligheds Fuldkommenhed. Jeg tilligemed Palm og Doctoren sad bestandig ved Sengen hos ham.

Da det nu lakkede imod Midnat, bad han mig, at jeg vilde sætte mig ned paa Sengen hos ham, han rakte mig sin Haand og derpaa omfaaned mig. Min Allerkiæreste! sagde han, bedroves ikke over det, jeg har at sige Eder, men loo mig til Beviis paa, at I elsker mig, at I uden Anur med Taalmodighed vil underkaste Eder en alviis Beskikkelse. Jeg merker, det lakker imod Enden, at jeg skal forlade dette Jordiske, og omendkiønt det kan blive anderledes, om Forsynet saaledes behager, saa er det dog best at forestille sig det, som er det visseste. Jeg har lært at kiende Verdens Ubestandighed, den skal ikke mere bedrage mig til at fæste mine Tanker paa et forgiengeligt Muld og derved glemme det, som er det vigtigste og fornemste. Ach nej! jeg har af Erfarenhed lært, hvad et Menneske er, nemlig en Skygge, som idelig er beskiestiget med en Mængde Skygger og Forsængeligheder, der stedse følge i Række efter hinanden; Bort Liv er et Veyr, vi komme ind paa Verdens Skueplads som for at vise os frem, og vi gaar strax bort igien, vi blinke som Lynild i Tidernes langvarige Nat, men hvor lidet det Tal af Øyeblikke end er, vi behøve, medens vi haale og skynde igiennem Verdens urolige Hav til Eviighedens faste Land, saa mange ere dog de Livets adskil-

lige

lige Afverlinger, der møde os i Valfartens Ben,
 og giøre os ukiendelige fra den ene Tid til den
 anden; Livets sødeste Fornøihsler findes kun i
 de Hierte, der ere Templer for det helligste,
 Resten, som de drømmende Geister giver Navn
 af Fornøihsler og Livets Forlystelsler, ere enten
 Afverlinger selv af Livets Kiedsommeligheder,
 da Tidens Længde forvandler dem til utaalelige
 Byrder, eller og det korte Mellemrum, da den
 ene Plage ligesom rækker den anden Haanden.
 Med hvor stor Gesvindighed vi end løbe igiennem
 Tiden, saa undgaae vi dog ikke Livets Sorge,
 der staaer stillede som i Rad paa begge Sider af
 vor Ben, nogle gribe efter os, men lange os
 ikke, andre ramme os virkelig, de trænge sig
 ind paa os som fortrædeliae Følgesvenne, og
 røder hine os kun ved Frigaten, saa føle vi disse
 baade som truende forud og som Byrder, der
 prøve vor Taalmodighed. Vi hilses jo af Sor-
 gen, saa snart vi see Lyset, det første, som møder
 os, er Trængsel, det første, vi bliver bekiendt,
 er Angest, den tager fat paa os og vi paa den,
 saasnart vi træde ind i Verden, det er Menne-
 skets Arvedeel, som en Arving fødes til sit Land-
 gods, det er Fødsels Ret af Naturen, vi tage
 den i Besiddelse, saasnart vi fødes. Mange
 maae bie længe, førend de selv kan blive de Rig-
 domme,

domme, de ere fødte til, mægtige, men denne Arvedeel, Møye og Sorg faaer Mennesket strax i Hænde. Ja hvor mange Sorge kan vi ikke have i saa Timer, vore første Taare kan ansees som Spaadomme for disse Sorge. Vi græde, som om vi tænkte paa, hvad for Trængselsers Strandbredde vi landede ved, i hvad for stormende Hav vi sætte ud, naar vi komme til Verden, og vi blive en qvit, før end vi lande i Graven. Hvor vil vi sege Fred i Ufreds Land, Glæde i Sorrigs Bolia, her er en vor Hvile, her er en at vente det, som er skilt i vort Fæderneland her oven til. Derhen staaer al min Bængsel, og Himmelen være lovet, jeg merker, at jeg snart skal nyde en Rolighed, som Verdens Tummel ikke skal betage mig; Jeg nægter det ikke, at det jo foruroliger mig, at jeg skal forlade en saa kær og elsket Egtefælle, men Himmelen skal antage sig Eder, viis, at I elsker mig, i det I holder Maade med Eders Sorg, og ikke bedrøver Himmelen ved Eders Utaalmodighed; Skikker Eder med Hengivenhed udi hans Førelser, saa vil han visseligen vende alle Ting til Eders Beste. Han trykte mig derpaa tæt til sit Bryst, igientog sin forrige Formaning, og bad Himmelen stedse at beskyrme mig, og aldrig at unddrage mig sin Hielp og Bistand.

stand. Han slog derpaa Øynene i Benret og sagde: Himmel! jeg befaler mig i din Haand, og med det samme sov han hen.

Jeg blev nu ligesom rasende af Sorg og Bedrøvelse, jeg skreg og klagede mig saa ynkeslig, at det maatte have kundet bevæge det haarsdeste Hierte. Jeg kastede mig i Sengen ved hans Legeme, og ved mine Taarer ligesom søgte at kalde ham tilbage til Liv igien. Palm forsømte intet for at faae mig fra min Gemahls døde Legeme, men jeg var ikke at overtale dertil, over i to Timer laae jeg og vædede ham med mine Taare, indtil jeg omsider, udmattet af Bedrøvelse, faldt i Asmagt. Man bragte mig ind i et andet Kammer, og lagde mig i en Seng. Jeg kom strax til mig selv igien, men allene for destomere at kiende min Ulykksalighed; Endelig blev jeg berøvet al Sands ved en hidsig Feber. Doctoren anvendte alle Midler, og sparede ingen Umage for at faae mig bragt til Rette, men det syntes næsten umueligt. Jeg forblev i mit Raserie, og havde jeg undertiden lidt Brug af min Fornuft, anvendte jeg samme allene til at begræde en kær og elsket Gemahls Død.

Doctoren og Palm forsømte intet Øieblik, naar de fornam, at jeg var saavidt ved mig selv, at jeg kunde sandse, at give mig den fornødne

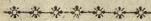
forødnøe Trøst, men jeg var saa overmandet af Sorg og Bedrøvelse, at jeg ikke kunde tage derimod, da jeg syntes, intet var i Stand til at veie op mod det Tab, som jeg havde lidt, og endtes samme dermed, at jeg igien forfaldt til mit forrige Raserie.

Jeg forglemte nu gandske og aldeles de Formaninger, som den kjerlige Elskere saa tro-
ligen for sin Død indprentede mig, og merkede ikke, at jeg begik den største Forbrydelse imod hans Kierlighed ved at brette det Løfte, jeg havde givet ham; Men hvad Under, at jeg glemte dette, da jeg gandske reent havde tilside-
sat min Pligt imod Forsynet, og forgiettet de mange tusinde Belgierninger, mig af samme vare beviiste; Men alt dette var reent forglemmt, og jeg stod færdig igien at forrørne Skaberen ved min Utaknemmelighed. Ach! hvor lidet kan man dog stole paa sig selv, jeg, som tilforn havde anseet mig mægtig til at gaae de største Ga-
rer i Møde, faldt, da den første rammede mig. Jeg som saa Dage tilforn havde besluttet med Taalmodighed at underkaste mig Forsynets Vil-
lie, knurrede nu mod dens Beslutninger; Ach! daarlige Hierter, der vil rose sig af sin Stand-
haftighed, ferend de endnu have viist Prover derpaa.

Trende

Trende Uger forløb i denne Tilstand, imidlertid maatte Palm drage Omsorg for at faae min Gemahl begravet, og var jeg saa stærk angreben, at alt dette skeede, uden at jeg merkede det, eller vidste det ringeste deraf. Omsider begyndte Sygdommen at legge sig, mit Kaserie forlod mig, og jeg erlangede igien ved Forsynets Hielp og Naade det fuldkomne Brug af min Fornuft. Palm underrettede mig om, at alle Ting nu vare forbi, samt indstændig bad mig, at jeg dog ikke ved alt for megen Utaalmodighed vilde forterne Himmelen, og misunde min Gemahl den Rolighed, han nød. Saasom jeg nu havde et fuldkommen Brug af min Fornuft, estertænkte jeg letteligen den Uret, jeg begik mod Forsynet ved at knurre mod dens alvise Beslutninger, og, da jeg estertænkte de utallige Belgierninger, det havde bevist mig, og at den fornemmeste Kierlighed, jeg kunde bevise min afdøde Gemahl, var paa det nøyeste at efterleve hans Formaninger, anbefalede jeg mig Himmelens Beskyttelse med Bøn og Suk om Forladdelse for min Utaaknemmeliighed, og bad, at den aldrig vilde unddrage mig sin Naade, men fremdeles som forhen bevise mig Elendige sin Hielp.

Jeg

Jeg fandt herved hos mig selv en Nølg-
 hed med Forvisning, at Himmelen i Naade
 vilde antage sig min Sag, og føre alle Ting
 med mig til den Ende, at dens Ære derved
 maatte befordres og min Velfærd forfremmes.
 Dette hialp ikke lidet til at lette min Sygdom
 i det udvortes. Jeg blev hver Dag bedre og
 bedre, og paa den niende Dag derefter for-
 lod Doctoren mig; Jeg saae mig nu gandske
 kort Tid derefter fuldkommen frisk, jeg sølede
 vel Tabet af en saa kær og høytelsket Ge-
 mahl, men jeg vogtede mig dog for at vise
 mig utaalmelig. Jeg besluttede at opofre al
 min øvrige Levetid til Skaberens Ære, og
 paa det at intet af verdslig Haandtering skulde
 forhindre mig derudi, besluttede jeg, at begive
 mig i et Kloster. Jeg fuldførte og strax mit
 Forehavende, og lod gjøre alle mine Sager i
 Penge, undtagen det Gods, som jeg behøvede,
 hvilket jeg, saasom det var min Gemahl for-
 æret, igien forærede til Palm, som noget, han
 skulde have til en Erindring af det Benskab,
 der havde været imellem os. Pengene deelte
 jeg i tvende Dele, begge bleve satte ud paa
 Renter; Renterne af den ene Deel blev be-
 stillet til fattige Børns Opdragelse i L***,
 og de andre forbeholdt jeg mig selv til Ophold
 for min øvrige Levetid.

Da jeg nu havde indrettet mine Sager
 paa denne Naade, afslagde jeg enhver af mine
 Tienere

Tienere med en Dorceur for deres Troeskab, og gav dem Afsskeed, forbeholdende mig allene en Pige til min Opvartning. Jeg stod nu i Uvisshed, hvilket Kloster jeg vilde udvalge, som Boepæl for min øvrige Levetid; Omfæder faldt mit Val paa et, som var nogle Mile fra det Stæd, hvor jeg opholdt mig, og som var stiftet for adelige Fruentimmer af en gammel Adelsmand, ved Navn Wildeslef, hvoraf Klosteret havde sit Navn. Palm søgte paa alle muelige Maader at bringe mig til at afstaae fra min Beslutning ved at forestille mig, at det Stæd, hvor jeg opholdt mig, kunde forskaffe mig ligesaa stor Rolighed, og at jeg i det mindste kunde her finde mange Fornøielser, som paa det andet Stæd blev mig betagen, men da han endelig mærkede, at jeg var gandske uwillig dertil, overlod han mig gandske til mig selv. Jeg begav mig derpaa til Klosteret, hvor jeg fandt alt, hvad som kunde tiene mig til min Roligheds Befordring.

Jeg lever her fornøjet, da der er intet, som forstyrrer min Rolighed. Lykkens Smigren skal nu ikke mere bedrage mig, Rigdom og Hønhed en forblinde mig; Ach nej! jeg har af Erfarenhed lært at kende dets Ubestandighed; Jeg skatterer nu intet høiere end min Rolighed, og anvender jeg samme allene til at takke den Gud, der saa ofte har beviist mig sin forunderlige Hielp. Paa det at nu Tiden en skal-

de

de falde mig for lang, har jeg i de ledige Ti-
mer sammenskrevet disse Tildragelser. Jeg haar
ber, de ikke skal falde Læseren kiedsommelige;
thi, omendskiont paa sine Steder maatte have
fundet indsnige sig en eller anden Fehl, formo-
der jeg dog den mildeste Dom. Men Læser,
hør, hvad dig raades til Slutning af din Ven-
inde, vil du blive lykkelig, er det fornødent,
at du baner dig Vejen dertil igien-
nem Dyden.

